

У ПОШУКАХ екомоHстрикiв

КРАЦИМ БУТИ

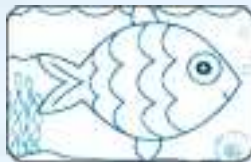
ЗБІРКА КАЗОК

Кравчук Діана

Глинський Сергій

Кузик Наталя

Зінич Яна

Бужора Олександр

Кифяк Володимир

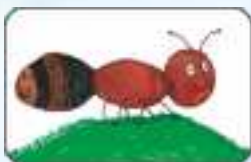
Пухальський Дмитро

Лисько Андрій

Добрянські

Кравчук Діана

Ходоба Аліна

Лукасевич Валентин

Глинський Сергій

www.pustunchik.ua

www.pustunchik.ua

Гаврилова Каріна

www.pustunchik.ua

Глинський Сергій

Глинський Сергій

Мокрієнко Назарій

Храмюк Надія

Нацюк Соломія

Іванов Ярема

Сунько Соломія

Медвідь Денис

Горобієвська Валерія

Цюх Іван

У пошуках екомоментиків

Збірка казок

Для дітей дошкільного
та молодшого
шкільного віку

Чернівці
Місто
2019

УДК 821.161.2 ' 06-343093
У- 11

Видана за сприяння Благодійного фонду «Кращим Бути»

КРАЩИМ БУТИ

У пошуках екомонстрів: збірка казок для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку / Укл. : Алла Чобан. — Чернівці : “Місто”, 2019. — 88 с. : іл.

ISBN — 978-617-652-240-3

Це збірка казок, створена чернівецькими учнями та їхніми батьками. До неї увійшли різні за змістом історії, але всі вони розповідають про те, як важливо любити та берегти світ, у якому живемо. Книга буде цікавою не тільки дітям старшого дошкільного та молодшого шкільного віку, але й дорослим.

ISBN — 978-617-652-240-3

© А.Ф. Чобан, 2019

© ВІЦ “Місто”, 2019

Витоки створення нашої книги

Кілька років тому у нашому місті народився звичайний хлопчик. Його назвали Святиком. Коли ж він підріс і вийшов у сад, почалися незвичайні пригоди. Тут він познайомився з розумною тітонькою Совою, невтомними працелюбами Мурашкою та Кротом і непосидючим Їжачком. Нові друзі показали Святикові свій світ. З'ясувалося, що хлопчик не раз завдавав їм болю. Тож тітоньці Сові спало на думку створити екошколу. Крім Святика, до неї прийшли інші діти.

Одного разу вони отримали завдання: знайти у місті екомонстрів. Почалася робота. Дехто з учнів навіть поза межами міста шукав нечупар. Учні екошколи так бурхливо фантазували, що довелося кликати батьків. Але ті лише допомагали, бо й самі перейнялися завданням тітоньки Сови. Коли ж убік відклали ручки, взялися за олівці, фарби й пензлики. Так крок за кроком народжувалася родинна книга добрих і повчальних екопригод.

У ній на вас чекають кмітливий Плаві та сувора Акула Валеріанівна, а ще — зебра із симпатичним іменем Мадагаскарчик і трішки неслухняні ведме-кінівці. А скільки тут скарбів!!! Та про що б не писали учні тітоньки Сови, ніхто не хоче, щоби серед нас були екомонстрики. Краще будьмо еколюбиками! І нехай тільки на сторінках казок тривають битви з брудоградівцями, а цариця Еко ніколи не хворіє.

З любов'ю — великі та маленькі казкарі м. Чернівці

Лего-Павучок і Їжачок

Алла Чобан

Частина перша.

Поява Лего-Павучка та Робі-Жука

Якось Святик вийшов у сад з конструктором «Лего». Це була найулюбленіша іграшка хлопчика. Чого тільки не майстрували маленькі пальчики з лего-конструктора!

Візьме малюк одні деталі, і вже за годину готовий літачок. Щось трішки змінить, і вже має човник. Ще трішки поміркує, і збудовано космічний корабель.

Ось і зараз, розклавши «Лего» на столику під великим горіхом, хлопчик щось складав. Невдовзі поруч з'явився його друг — Мурашка. Він довго спостерігав за роботою Святика, а потім мовив:

— Малюче, ти чудово складаєш різні машинки. Та чи зможеш зробити якусь комашку?

— Комашку? — перепитав Святик. — Можу спробувати.

— Цікаво, як ти це зробиш? Невже в тебе є інструкція зі складання лего-комах? — запитав Мурашка.

— Ні, немає. Але я й без неї спробую. Треба лише трішки поміркувати.

— Чудово! Пробуй! — мовив Мурашка і зручно вмонтував поруч з коробкою.

І ось почалася робота. Спочатку хлопчик зробив маленьку голівку з очками та великий тулуб, а потім почав приєднувати довгі ноги. Одну, другу.

— Стривай, малюче! Ти майструєш павука? — поцікавився Мурашка.

— Так! — задоволено кивнув хлопчик і приєднав останню ніжку. — Ось! Твій павучок готовий!

— Бачу! Але чому у нього аж вісім лапок? — здивувався Мурашка. — Ось у мене шість, але я скрізь встигаю. А йому навіщо так багато?

Святик розгубився. Спочатку він подумав, що помилився, але потім пригадав малюнок з книги. Ні, все правильно: у павука на малюнку теж було вісім лапок. Що ж не так? А не так було, бо Святик не знав, що павуки — не комахи. Але він був ще тим вигадником! От і почав фантазувати:

— А це для того... Для того... О! Знаю! Це для того, щоб павучок швидше рухався!

— То твій павучок ще й бігатиме? — поцікавився Мурашка. — Мені стає все цікавіше. І як ти це зробиш?

— Зачекай! Гадаю, невдовзі я тебе здивую, — таємниче мовив Святик і побіг додому. Він покликав на допомогу дідуся. Разом вони вмонтували в Лего-Павучка потрібні детальки та вставили батарейки. Потім хлопчик узяв пульт керування, натиснув на кнопки — лапки павучка затремтіли, й він пішов!

Святик неабияк радів, але Мурашка знову взявся за своє:

— Малюче, і все ж таки! Чи міг би ти зробити леґо-комаху? Ну, скажімо, Робі-Жука.

Що було робити хлопчикові? Він знову взявся до роботи! Та

цього разу він зібрав леґо-комашку значно швидше і навіть не помилився з кількістю ніжок: їх у жука було лише шість, як і в Мурашки. Далі разом з дідусем вони зробили так, щоб і Робі-Жук рухався.

— Ось, тримай свого жука!

Появі нових леґо-іграшок усі зраділи. І дуже швидко почалися леґо-перегони! Святик керував Леґо-Павучком, а Мурашка — Робі-Жуком. Такі забави тривали не один день.

Частина друга. Батарейка зникла

Одного дня Леґо-Павучок перестав рухатися.

— Отакої! — засмучено мовив Мурашка. — Що ж трапилося?

— Все просто! Треба замінити батарейку, — відповів хлопчик. — Може, дідусь і цього разу нам допоможе?

Дідусь погодився. Він уважно оглянув іграшку і підтвердив, що справа у батарейці. Її одразу ж замінили, і павучок знову рухався.

Малюк та Мурашка знову раділи, а дідусь раптом серйозно мовив:

— Святику, стару батарейку обов'язково віднеси додому!

— Навіщо? Вона ж уже не працює, — здивувався хлопчик.

— Не будь екомонстриком! Запам'ятай: батарейку, яка вже не працює, як і твої леґо-іграшки, можна розібрати на окремі частинки і зробити з них щось нове, корисне. Зрозумів?

— Так! Я віднесу батарейку додому, але пізніше. Дуже вже хочеться знову погратися моїм павучком.

— Зачекай, хлопче, а якщо за цей час з батарейкою щось станеться? — спробував зупинити Святика дідусь.

— Та нічого не станеться! — вигукнув онук і побіг разом з Лего-Павучком наздоганяти Мурашку та Робі-Жука.

Лего-перегони відновилися й тривали до самісіньких сутінок. Коли ж Святик згадав про стару батарейку, не зміг її знайти.

— Що ж я скажу дідусеві? — злякався хлопчик.

Розгубився й Мурашка. Та що вдієш у темряві?

— Розкажи правду, — порадив комашка. — А я триматиму за тебе ніжки. От тільки які — передні чи середні?

— Ех, — тільки й зміг вимовити хлопчик і подався додому.

Святик довго не наважувався поговорити з дідусем, але й заснути не міг. Зрештою, він поборов страх і розповів про зникнення батарейки. Дідусь не став докоряти хлопчиків, але попросив завтра ретельно обстежити сад. Лише після цього малюк заснув.

Частина третя. Щось тут не так!

Вранці, щойно зійшло сонечко, Святик вибіг у сад. Яке ж було його здивування, коли він побачив у дворі Мурашку. Той вже над чимсь чаклував.

— Доброго ранку, Мурашко! Що це ти робиш?

— Привіт, малюче! Майструю батарейкошукач. Чомусь не дає мені спокою зникла батарейка. Треба знайти її якомога швидше.

Святик уважно придивився і побачив крихітний екран із довжелезною антеною.

— Оце й усе? І воно працюватиме? — здивувався хлопчик.

— Навіть сумніву не маю! — гордо відповів Мурашка й увімкнув свій винахід.

Антенa одразу почала швидко-швидко обертатися, потім зупинилася, і на екрані з'явилася стрілочка. Вона вказувала на старий горіх. Друзі побігли до дерева, але батарейки там не побачили.

У траві сидів Їжачок, який, не спиняючись, дмухав на свої лапки, а поруч були Кріт і Сова. Кріт намагався заспокоїти зарюмсаного друга, а Сова щось шукала у величезній валізі.

— Що тут коїться? — стривожився Мурашка.

— Їжачку, що з твоїми лапками? — запитав Святик.

— Ось! — ледь стримуючи сльози, відповів бідолаха і показав свої розпухлі та почервонілі лапки.

— Кроте, може, ти поясниш, що тут сталося? — мовив Мурашка.

— Їжачок майже півночі чимсь гримів, навіть мене розбудив, — відповів Кріт. — Потім почав скиглити. Я спробував йому допомогти, та де там. Довелося кликати на допомогу тітоньку Сову. Чув, що вона має чарівну мазь.

— Так, маю, — поважно пугукнула пташка і вийняла зі своєї валізи скляночку з написом «суперліки».

Вона ретельно змастила лапки бідоласі. Невдовзі біль вщух, Їжачок посміхнувся, а рятівниця мовила:

— Ось і все!

Частина четверта. Катастрофі запобігли!

Несподівано Мурашка заперечив:

— Щось тут не так! Мій батарейкошукач показує, що десь тут

є наша пропажа, але я її не бачу. Скажи, колючий друже, може, ти знаєш, де батарейка?

— Не знаю, — пискнув їжачок і відвів очки в бік.

— Не знаєш чи не хочеш зізнаватися? — наполягав на своєму Мурашка.

Проте їжачок мовчав.

— Гарзд, не буду більше діймати тебе своїми підозрами. У нас є ду-у-уже важлива справа.

Раптом над садом з'явилася велика сіра хмара. Побачивши її, Мурашка здригнувся:

— От лишенько! Тільки дощику нам бракувало!

— А що у дощику поганого? — здивувався Кріт. — Його усі з нетерпінням чекають.

Мурашка пильно подивився на Крота й мовив:

— Так, чекають! Але учора у нашому саду зникла батарейка. Якщо зараз піде дощик, усім нам буде непереливки. Водичка виміє з батарейки небезпечні часточки. Вони потраплять у землю, у мій мурашник, у твою нірку, Кроте, у хатинку їжачка. Всі будиночки у саду стануть непридатними для мешкання. Де тоді житимемо?

— Ой! А моєму будинку батарейка теж загрожує? — запитав хлопчик.

— Про твій будинок нічого не можу сказати. А от водичку після зникнення батарейки нікому не раджу пити: ні комахам та хробачкам, ні їжачкам та кротам. І людям також. Ось!!!

— І наш горіх захворіє, — додала тітонька Сова й підняла крило. — Часточки з батарейки потраплять до його коріння, потім по стовбуру піднімуться аж до гілля, листочків та горішків. Що тоді їстимуть наші білченята?

— Отже, наш сад спорожніє. Всім доведеться переселятися! — сумно мовив Мурашка і стиснув від розпачу лапки.

— Стривайте! Це ж буде справжня екокатастрофа! — вигукнув Кріт, нарешті збагнувши наслідки нічної пригоди.

На мить всі завмерли. В голові у кожного звучало лише одне слово — «екокатастрофа»! Екокатастрофа! Екокатастрофа!

Несподівано моторошну тишу порушив Їжачок:

— Ви правду кажете про екокатастрофу? Чи, може, просто хочете виманити у мене батарейку, аби самим мати скарби?

— Їжачку, то батарейка у тебе? — з полегшенням зітхнув Мурашка.

— Так, — прозвучала ледь чутна відповідь.

— Але що ти з нею зробив? — знову непокоївся Мурашка.

— Спочатку грався, а потім спробував її розібрати, щоб

знайти скарби, бо згадав слова дідуся, що у ній є багато корисного. Але батарейка виявилася доволі міцною. Тоді я постукав нею по дереву, далі добряче покусав. Та дарма! Але потім я взяв камінець, щосили вдарив по батарейці, от вона й тріснула.

— То батарейка пошкоджена? Ой, лишенько! — вигукнув Мурашка. — Ситуація стає ще небезпечнішою! Що ж робити?

— Що робити? Що робити? Сад треба рятувати! — неочікувано для всіх мовив Їжачок і миттю зник у травичці.

Частина п'ята. Чи є у батарейках скарби?

Їжачок повернувся дуже швидко. Попереду себе рогатою паличкою він штовхав батарейку.

— Ось, забирайте! Тепер скарб ваш, — мовив він захекано і відвернувся, щоб ніхто не бачив його сліз.

Тітонька Сова намагалася заспокоїти маленького друга:

— Скарби, скарби! Їжачку, хочу відкрити тобі одну таємницю. Це для людей батарейка — скарб. Але не для нас! Невже ти забув, як обпікся тим, що всередині батарейки?

— Та ні! — відповів Їжачок і знову поглянув на свої лапки.

— Але тепер ти герой! — гордо мовила Сова. — Ти запобіг екокатастрофі нашого саду! Ура!

— Ура! — тішився Кріт. — І нам не доведеться будувати нові будинки!

— Але всього цього могло б не статися, якби дехто був слухняним. Святику, невже забув слова дідуся? Він просив тебе не бути екомонстриком. А ти що? — зауважила тітонька Сова, і всі з докором подивилися на хлопчика.

Святик почервонів і мовив:

— Мені дуже прикро, що через мене трапилася біда з Їжачком. Але, якщо чесно, я й досі не розумію, що корисного в батарейках? Невже оті небезпечні часточки, якими обпікся Їжачок?

— Саме так! З них люди зроблять багато корисного, а маленькі їжачки та усі ми будемо у безпеці, — пояснила тітонька Сова.

— Я ж доречно зауважу нашому поважному товариству, що зараз уже існують безпечні для нас батарейки. Вони не містять

шкідливих для природи часточок. Але в них так багато корисних речовин, що їх теж треба здавати на перероблення, — пишався своїми знаннями Мурашка.

— Тобто, всі батарейки зі скарбами, але ті скарби для людей? Ех! — сумно промовив Їжачок.

— Саме так! — поважно пугукнула Сова.

— І всі-всі батарейки треба здавати на перероблення? — поцікавився хлопчик.

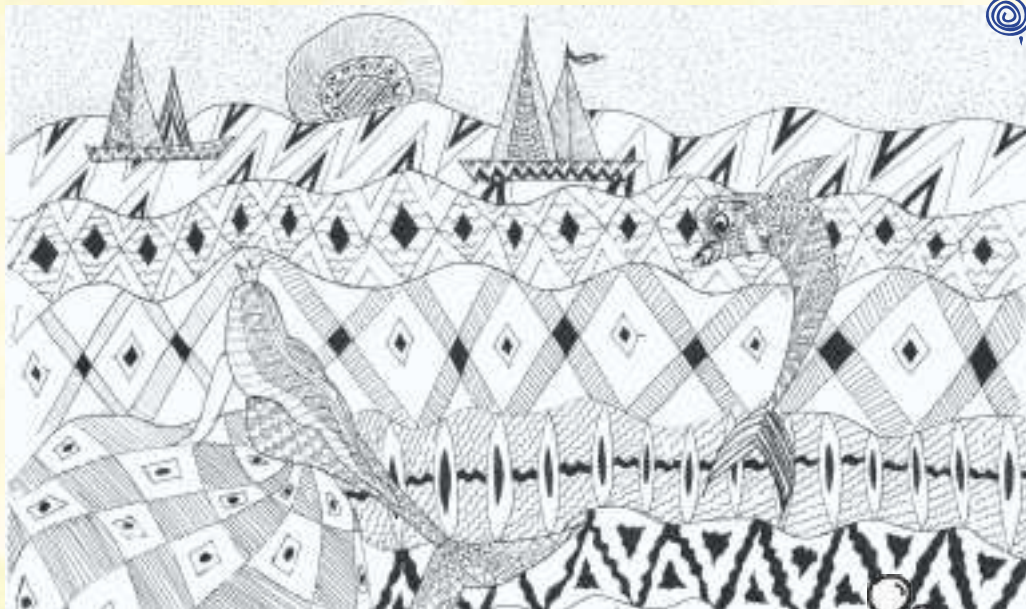
Совуня задоволено кивнула на знак згоди, а Мурашка та Кріт заплодували. Навіть Їжачок нарешті посміхнувся.

— Тоді я побіг додому! Усі старі батарейки віднесу до магазину, де їх купували. Бувайте! — гукнув Святик.

— Ура! Наш Святик таки не екомонстрик! — втішилася Совуня.

Друзі розійшлися. Над садом нарешті пішов дощ, але катастрофи не сталося!

Морська школа

Наталя Кузик,
учениця 9-А класу Чернівецької ЗОШ №1

Розділ 1. У перший клас

На урочистій лінійці з нагоди першого дзвоника зібралися усі представники морського царства. У центрі уваги була добра та справедлива Дельфіна Мореплавівна — директор школи. Вона привітала всіх із початком навчання і представила вчителів рибкам-першачкам:

— Вітайте, будь ласка, завуча з виховної роботи Акулу Валер'янівну. Вона викладатиме також морську культуру та морську екологію. Мореграфію вестиме Кит Кашалотович, фізкультуру — Восьминіг Каракатович. Скат Електрикович стежитиме за порядком та енергією в нашій школі. А класним керівником наших мальків буде врівноважена Черепаха Тортилівна.

Тут пробулькотів перший дзвоник, і всі риби порозпливалися по своїх печерках-класах. Для маленького плавунця Плаві це був надзвичайно важливий день. Він із нетерпінням чекав, коли сяде за шкільну мушлю-парту. Мама розповідала йому багато цікавого про школу.

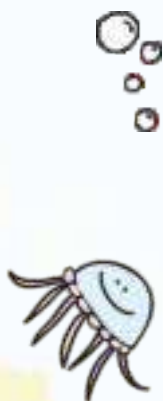
«Я навчуся читати, писати. Я дізнаюся, як живуть інші мешканці підводного царства, та як вони стежать за екологією у своєму морі. А потім я зможу подорожувати. Адже знатиму всі риб'ячі мови», — мріяв малюк.

Святковий день пролетів дуже швидко, і настали морські шкільні будні. Щодня потрібно було рано вставати, йти до школи, робити уроки, читати, писати, рахувати... Та й вивчення мов виявилось не таким вже й цікавим заняттям. Однак Плаві старався щосили.

Якось у школі оголосили конкурс. Потрібно було написати вірш на тему «Як я бережу природу». На переможця очікувала нагорода: екскурсія у відкритий океан.

«Це ж моя мрія! — подумав малий. — Треба йти до перемоги».

Він узявся за свою клопітку працю. І ось що в нього вийшло:

Я маленький плавунець
І живу у морі.
Море наше — просто клас:
Чисте та прозоре.
Ми сумлінно прибираєм
Зранку і до ночі,
Бережем морську природу
Всі разом охоче.
Як я виросту великим,
Розповім малятам,
Як належить в морі жити
І про нього дбати.
Бо важливо дуже всім нам
Завжди пам'ятати,
Що навколишня природа —
Наша друга мати!

Це була беззаперечна перемога. І так почалися пригоди маленького Плаві.

Розділ 2. Знайомство

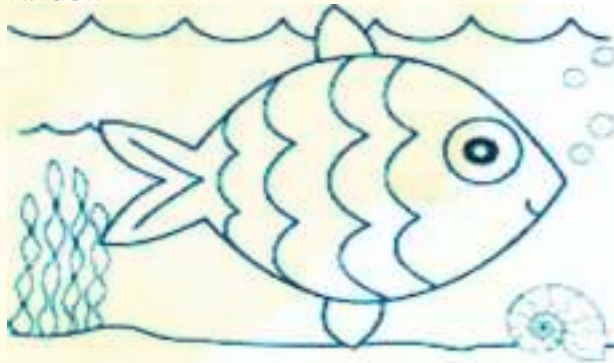
Група була сформована з мальків, які перемогли в конкурсі, та вчителів. І ось Морські Коники оснащені всім необхідним, і група вирушила у путь.

Блакитні, зелені, фіолетові і навіть чорні дива й таємниці відкривалися перед малими туристами.

— Увага! Обережно! — раптом почувся збентежений голос Кита Кашалотовича. — Розпочинається морська буря.

Усі опустилися і залягли на дно. Маленький Плаві, хоча й вивчав правила безпеки під час бурі, все ж таки злякався й запанікував. Саме цієї миті могутня сила підхопила його й понесла кудись, підкидаючи, немов пір'їнку.

... Плавунець розплющив очі й озирнувся довкола. Все було чуже, незнайоме. Десь нагорі пропливали дивні риби, не схожі на тих, яких знав Плаві.

— Мій день безнадійно зіпсовано, — раптом почув дивний булькіт плавунець. — Я ніколи не впораюся з цими бешкетниками.

Довкола було чути галас, веселий «малячий» сміх — і було видно, як летіли купи сміття. Плаві помітив неймовірно гарну рибу — червону, без плавунців і з п'ятьма дивними кінцівками.

— Доброго дня! Я — Зірка Старівна, вчитель першого класу. А ти, мабуть, новачок?

— Вітаю Вас. Так, я новачок. Мене звать Плаві, і я заблукав.

— Яка прикрість! Знаєш, я допоможу тобі дістатись додому, та спершу мені необхідно зібрати моїх учнів. Вони розпливлися хто куди. Зовсім не хочуть прибирати.

— Я вам допоможу.

І Плаві заходився кружляти у воді та закликати всіх повторювати за ним.

— Ви не повірите — цього навчила мене сама течія. Вона підхопила мене і понесла у морському таночку.

Плаві став розповідати, як весело він та його друзі прибирають щодня на шкільному подвір'ї. Через декілька хвилин він зібрав біля себе кілька десятків зацікавлених малят, які слухали його, пускаючи бульбашки з роззявлених ротиків. Розповідь Плаві так сподобалася малечі, що вони й самі заходилися прибирати подвір'я після бурі. Вже за 10 хвилин тут було чисто як ніколи.

Так наш герой навчив, як виявилось, своїх далеких родичів берегти природу.

Розділ 3. Повернення додому

Зірка Старівна була безмежно вдячна своєму новому помічнику. Він пояснив своїм ровесникам, що треба уважно слухати вчителів, виконувати їхні завдання і ніколи не забувати про чистоту довкілля.

— Ну що ж, любий друже, ти мені допоміг, а тепер я проведу тебе до твого дому. Тебе, певно, вже почали шукати.

— Бувайте, друзі! Припливайте до нас на гостини. Я вам радо покажу нашу Западину.

Плаві у супроводі обачливої Зірки Старівни та грізної Медузи Водянівни поплив у напрямку плавунцевої Западини. Коли вони дісталися місця, стали свідками переполоху. Група, помітивши зникнення Плаві, одразу ж повернула назад. Всі узялися за пошуки. Місцеві Скати перебрали кожну мушлю в окрузі. Помітивши плавунця, Дельфіна Мореплавівна кинулася його підкидати та обіймати.

Всі дуже зраділи поверненню свого героя. А той мав що розповісти їм. Зірка Старівна подякувала всім за чудове виховання плавунця Плаві й розповіла про його хоробрість та відвагу.

Гелікоптер

Анастасія Гунько,
учениця 9-А класу Чернівецької ЗОШ №1

Частина 1

Був теплий липневий вечір. Сонце сідало за обрій, і метушня навколо непомітно згасала, тільки працівники аерозаводу ще не спали. Ймовірно, їх щось дуже непокоїло. Та вони знали головне правило: ніколи не поспішати під час збирання важливих вузлів літальних апаратів. Тож ретельно приєднували деталь до деталі, і ось, через півроку роботи, цієї важливої ночі вони прикрутили останній гвинт до гелікоптера моделі «Еко-19». Його рушійною силою були сонячні та місячні родони – рухливі частинки, які відкрив головний конструктор аерозаводу Джек Родон. Вони й названі були на його честь.

— Ура! — сказав головний конструктор Джек Родон. — Ми збрали його. Дякую моїм вірним помічникам. Це нова модель гелікоптера, сподіваюся, вона піде людям на користь.

— Так, сер! — обізвався його помічник.

— До речі, ми випередили графік на два місяці. За таке дають чимало грошенят...

— Завтра перевіримо якість гелікоптера у польоті, — сказав Джек, потиснувши руки всім, без винятку, працівникам, і вийшов з цеху.

Наступного дня гвинтокрил доставили на льотне поле. Пілот, колишній льотчик-випробувач, подивився на літальний апарат «Еко-19» і мовив:

— Я готовий його випробувати!

— Як вас звуть? — спитав один з працівників.

— Роберт Дрейк! — відповів пілот.

— Добре. Домовляємося на завтра. Виліт о 12-й годині, — сказав Джек Родон і запропонував виконати весь комплекс передпольотних тестувань.

— Гарзд, бувайте! — попрощався Роберт Дрейк, смакуючи відчуття від майбутнього випробування нового гелікоптера.

Частина 2

День почався рано. Роберт встав о 7-й годині. Умився та витратив півгодини на ранкову зарядку, поснідав. Час, що залишився, він присвятив налаштуванню на політ. Об 11-й годині він вирушив на льотне поле.

— Радий вас бачити, Роберте! Чи готові Ви до польоту? — спитав Джек.

— Так, сер!

— Ось гелікоптер, — і Родон показав рукою на великий літальний апарат «Еко-19», що мав зручні сидіння та кермо і незвичну рушійну силу. На щастя, політ Роберта був вдалим.

— Несправностей немає, — сказав він.

Тут Дрейк трохи задумався й запитав:

— Чи можу я купити його у вас?

— Купити? — перепитав Джек.

— Так! За цей чудовий апарат я готовий заплатити чималу ціну.

— Не думав, що ти такий багатий... Та нехай буде по-твоєму.

Роберт і Джек почали домовлятися про ціну. Як виявилось,

Роберт був тим ще багатієм!

Пройшов місяць відтоді, як Дрейк придбав гелікоптер. За цей час він уже встиг заплутатися в боргах і дещо збіднів. Тепер він втішався не грошима, а польотами. У вільний час Роберт записував свої враження від подорожей у щоденник. Зазвичай, його робота була пов'язана з польотами. Часто доводилося літати в інші країни. Інколи він просто літав, щоб насолодитися краєвидами. На щастя, за використання сонячних та місячних родонів не треба було платити. Настав черговий політ. Дрейк зібрався й узяв із собою невеличкий пакунок. Він мав доставити його в іншу країну.

Частина 3

Пілот підняв у небо гвинтокрил і побачив занедбану ділянку землі, яка раніше ховалася під безкраїм непрохідним лісом.

Пролетівши ще трохи, він помітив звалище сміття, якому кінця-краю не було видно. Далі Роберт помітив маленький струмочок. Але вода у ньому почорніла і замутилася від звалища, через яке протікала.

Скерувавши гелікоптер вниз, Дрейк наблизився до землі. Тут відчувався такий страшенний сморід, що Робертові довелося надіти респіратор.

Гелікоптер летів і летів, але дерев все ще не було видно. Дрейк уже почав хвилюватися, чи не збився він часом з курсу. Справжнісінька пустеля! Жодного жалюгідного деревця, самі сухі пеньки. Нарешті на горизонті зазеленів кущик, згодом — другий. Їх ставало все більше і більше. Почали траплятися дерева. Але тут пілот побачив сумну картину: дерева під ревіння бензопил падали одне за одним. У Дрейка на очі навернули сльози... проте він був змушений летіти далі.

Наблизившись до призначеної країни, Роберт побачив машинобудівні заводи, деревообробні комбінати, фабрику, яка виробляла пластмасу, і навіть атомну електростанцію. Всі вони викидали у повітря багато токсичних речовин. Від цих газів і диму

до горла Дрейка підкотила нудота.

Віддавши пошту, Роберт повернувся до своєї країни. Там він намагався всіляко боротися за порятунок природи. Подав багато пропозицій до муніципалітету щодо збереження природних багатств. Але, на жаль, йому ніхто не відповів.

І знову черговий політ. Роберт ніколи його не забуде. Цього разу він пролітав над великим незнайомим містом. Раптом Дрейк потрапив у велику хмару з пилюки та диму. Видимість була майже нульова. В тумані він запізно побачив велетенський заводський димар. Роберт спробував скерувати гелікоптер направо, але дим навколо перешкоджав його плану. Він повернув наліво і побачив іншу трубу. Та було вже надто пізно...

Тепер пілот і його гелікоптер лежали на землі, засипані грудю уламків. Здавалося, надії на порятунок Роберта вже не було. Та ні, його врятували! Він вижив! Дивом вижив... А ось гелікоптер «Еко-19» із його сонячною і місячною рушійною силою назавжди був втрачений для людства.

Частина 4

Скільки слухачів зібралось! Вони прийшли до старенького дідуся, щоб послухати цікаві історії з його життя. Так, Роберт Дрейк став відомим завдяки своїй любові до природи. Після аварії він почав відстоювати життя на Землі: організовував мітинги, різноманітні акції й закликав до цього інших. І нарешті прийшла відповідь на його листи, написані багато років тому! Дрейку відповідали, що тепер до вирубки лісів ставляться більш обачливо, створюються заповідники, будуються цілі екоміста.

Поважний Роберт створив велику спільноту еколюбів. Багато людей приєдналось до цього. І тільки зараз він відкрив свій щоденник. Під фотографією гелікоптера «Еко-19» був запис геніального конструктора Джека Родона: «Людина забуває про важливість природи. Все, що було зроблено людиною, дала саме вона. Ми залежимо від природи так само, як і вона від нас. Кожне зрубане дерево, яке принесло нам користь, — це велика втрата для природи. Поступ людини не зупинити, але ми можемо змінити її світогляд заради краси, заради природи, заради нашого життя...»

Еколандія і проїти Брудотраду

Євген Гурський, Олександр Топольницький, Іван Фонарюк,
учні 9-А класу Чернівецької ЗОШ №1

I. Знайомство

Вітя з Олегом нічим особливим не відрізнялись: обидва худорляві, в школі ударники, ще й трохи ліниві. Але в них була одна значна відмінність: вони по-різному сприймали поняття чистоти. У Віті це асоціювалося з тим, що є визначені лише ним місця, де можна смітити, а їх, на диво, було безліч. Олег, навпаки, суворо дотримувався чистоти вдома, в місті — як то кажуть, ідеал. Навіть якщо побачить, що на вулиці хтось смітить, підійде і скаже: «Не смітьте, будь ласка».

II. Крах дружби

Як не дивно, але хлопчики дружили з дитинства до часу, коли одного разу на пікніку з класом Вітя легковажно кинув пластикову тарілку у річку. Олег зробив йому зауваження. Та Вітя засміявся йому просто в обличчя й далі кидав у річку сміття. Зрештою, виникла ланцюгова реакція: всі учні класу почали кидати непотріб у воду...

Олегу стало соромно за поведінку однокласників, і він вирішив організувати екогурток. Та все було марно: до нього

записалося лише двоє дітей.

III 3. Сон Віті

Якось уві сні до Віті прийшов якийсь дуже брудний чоловічок і сказав: «Хлопче, чи хочеш ти бути у Силах БП країни Брудоландії?»

«А БП — це Бронебійні Повстанці?» — запитав Вітя.

«Ні, це Брудні Повстанці. Ми залучаємо дітей з усього світу, щоби боротися з країною Еколандією. То хочеш чи ні? У тебе є день на роздуми. Бувай», — сказав брудний чоловічок і зник.

Прокинувшись, Вітя довго думав: це йому наснилося чи він переграв у комп'ютерні ігри? І все ж, коли його запитають, він скаже: «Так!»

IV. Сон Олега

Тієї ж ночі до Олега уві сні прийшов чистий чоловічок. Він запитав: «Юначе, чи готовий ти захищати планету від бруду? Якщо так, приєднуйся до країни Еколандії». «Хочу», — подумки погодився Олег. «От і добре, — зрадив чоловічок. — Завтра ти потрапиш до Еколандії. Бувай, хлопче!» — сказав чоловічок і зник. Зранку Олег, не зважаючи на те, сон це чи ні, сказав: «Так».

5. Необачність Олега

Хлопчики зустрілися у школі, і Вітя сказав: «Що, чистюля, скоро будеш брудним?» і пихато посміхнувся. Олег відповів: «Тільки після того, як ти зрозумієш, що екологія і країна Екол...» — він зупинився останньої миті, щоби не виказати свою таємницю.

Прийшовши додому, Олег зрозумів, що сон був правдивий. Але доведеться змагатися з другом дитинства, який тепер став

найзапеклішим його ворогом...

6. Хлопці у країнах

Другої ночі хлопці потрапили до своїх країн. Про Вітю нічого й розказувати: він навчався у казармах Брудоландії смітити й що хотів, те й робив.

В Еколандії Олегові були раді. Там саме був час дискусій.

Всі обговорювали, як протистояти бруду і нейтралізувати Брудоландію. Коли Олег прийшов до еколандівців, всі з повагою подивилися на нього і мовили: «Говори, новий екогромадянин!» Серед присутніх Олег побачив Юру і Галину з Катериною, своїх однокласників. Вони підморгнули йому. Олег став на трибуну й мовив: «Я думаю, що нам не слід чекати, поки Брудні Повстанці першими нападуть. Нам треба самим іти в наступ і очищати територію від бруду, а потім штурмом взяти Брудоград».

Жителі Еколандії не думали, що новачок висуне таку пропозицію. Та сказано — зроблено. Почалася мобілізація на війну з брудом. Було сформовано п'ять загонів: перший – загін піхотинців-мільників; другий – загін важкої артилерії для очищення водою; третій – загін брудопилососів; четвертий – загін кінної кавалерії лучників зі стрілами-ароматизаторами; п'ятий – загін прибиральників для очищення вулиць від накопиченого сміття.

7. Війня у Брудному війську

Поки в країні Еколандії формували військо, до країни бруду прийшов шпигун і все розказав. Новина облетіла Брудоландію зі швидкістю світла. Її війська негайно вийшли на охорону своїх кордонів, які починалися за горами накопиченого за десятки років сміття. Вітя здобув звання капітана і був на захисті ділянки кордону, розташованої найближче до Еколандії.

8. Битва й падіння на одне коліно

Коли в країні Еколандії все готове було до наступу, війська пішли в атаку. Олег був у четвертому загоні лучників-ароматизаторів, Юра — в другому, а дівчата — у п'ятому.

Почалося грандіозне прибирання кордонів Брудоландії. Та Брудні Повстанці не здавалися й чинили запеклий опір. Відтак перша атака еколандівців була невдалою. Але це було падіння лише на одне коліно.

19. Перемога

Наступну атаку було сплановано за всіма правилами ведення військових дій.

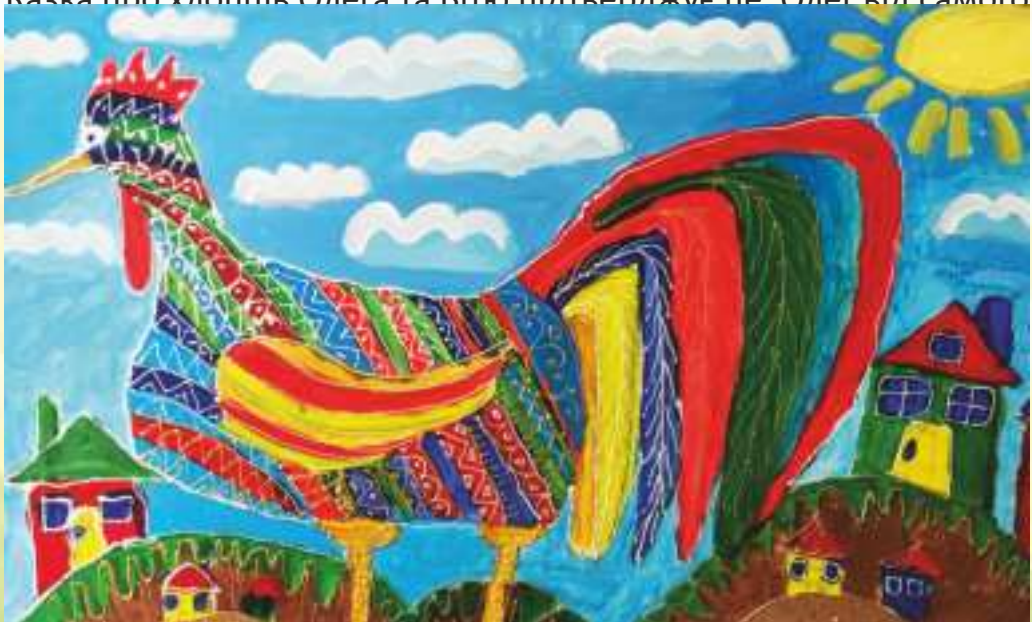
Ековійська прикидаються, що капітулюють, заманюючи ворогів на свою територію. Там їх відловлюють, відмивають і навчають чистоти.

Так і сталося: воїни Брудоландії потрапили у пастку й після виховних заходів перетворилися на щирих чистюль. Вітя також зрозумів, що був на боці зла, і почав наслідувати приклад свого друга Олега.

10. Повчальний ейлої

На нашу думку, екологія — це не тільки наука про нашу домівку, але й про чистоту та гармонію у світі.

Людина — розумна істота. Вона чинить на свій розсуд. Якщо б кожна людина робила свій, нехай дрібний, внесок у збереження світу, ми б зараз процвітали. Та, на жаль, нині не так. Казка про хлопців Олега та Вітю підтверджує це. Олег від самого

Хлоп'яче ім'я

Заріночка Романюк,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

Одного весняного ранку мушка Віка відкрила очі, вдихнула повітря, розправила крильця й полетіла на поклик приємного аромату.

— Як ти називаєшся? — запитала вона у білої квіточки. — Твій аромат мене розбудив, і тепер хочеться їсти, літати та друзів у гості звати!

— Підсніжник, — тихо вимовила квітка.

— Ой! А чому в тебе хлоп'яче ім'я? Ти ж квітка, дівчинка! — запитала мушка. — Це ж помилка, а не ім'я!

Підсніжник опустил білу квітку-голівку, бо не знав, що відповісти.

— От я мушка. І звать мене Віка. Цілу зиму сплю на вікні. А ти — красуня. І таке неромантичне ім'я? Хіба ж бувають квітки з хлоп'ячими іменами?

Підсніжник мовчав.

— Бувають, — просіньсінькала синиця.

— І які ж? — запитали разом мушка та квітка.

— Білоцвіт, горицвіт, морозник, крокус, гіацинт. Це квіти-першоцвіти. І ти теж, підсніжнику, першоцвіт, — продовжувала синиця. — Всі ви своїм цвітінням сповіщаєте про прихід весни.

Ви перші годуєте комашок, які прокинулися від зимового сну. І тебе ж, мушко, першоцвіт розбудив своїм ароматом.

Підсніжник зрадів словам пташечки і посміхнувся їй.

— Не важливо яке в тебе ім'я, а важливо, що ти робиш! А тепер, Віко, лети, бо я тебе з'їм! — сказала синиця.

Мушка злякалась і полетіла, а Підсніжник ще раз посміхнувся. Тепер він зовсім не соромився свого хлоп'ячого імені.

Незвичайний скарб піратів

Оля Сеничак,

учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

У далекому невідомому океані за сімома горами, за сімома морями й сімома долами жила банда піратів. Вони були злими, підступними і хитрими. Щоразу, коли пропливав чужий корабель, вони грабували його.

Одного разу під час сильного шторму їхнє судно зазнало аварії. Всю команду разом із кораблем потягнуло на дно океану. Раптом вони побачили там велику скриню. Коли ж відкрили її, то завмерли. Не золото, не скарби, а справжні, добрі людські почуття були заховані у ній. Пірати знайшли Радість, Доброту, Сміх, Щирість, Щастя. Їх було врятовано!

Найбільше багатство — сім'я

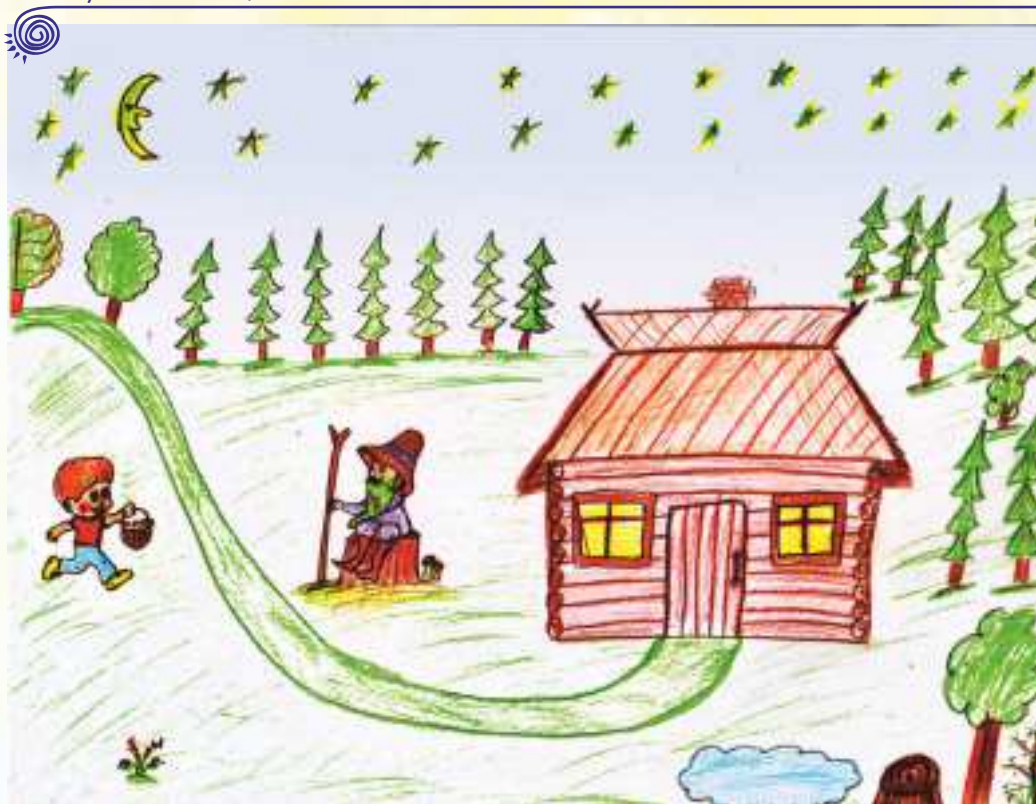
Володимир Кифяк,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

Жили собі дід і баба. Вони були не бідні й не багаті, а такі, як усі. А дітей в них не було. Якось прийшов до них молодий хлопець.

Дід з бабою питають:

- Як тебе звати, хлопчино?
- Іваном, — каже хлопець.
- А чи багатий ти? — цікавляться старі.
- Ви жартуєте? Наразі я маю лише пару гривень, щоб поїсти, — відповів Іван.
- Стривай, хлопче, не поспішай. Скажи, чи є в тебе жінка?
- Є!
- А діти?!
- Так, у мене й діти є...
- Тож оце ти багатий! — сказали дід і баба. — Бо сім'я — це найбільше багатство!

Лісовицюк

Сашко Бужора,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

В одному селі біля лісу жили собі чоловік та жінка і їхній синочок Петрик. Був він дуже неслухняним. Завжди бешкетував і ображав друзів.

Якось хлопчик пішов до лісу, не сказавши про це батькам. Він так захопився прогулянкою, що не помітив, як стемніло.

Повертаючись додому, хлопчик заблукав і дуже злякався. Та за якийсь час Петрик натрапив на дивну стареньку дерев'яну хатинку. Крізь маленьке віконечко світився вогник. Підійшовши до хатинки, хлопчик постукав у двері. Ніхто не відкривав — і він зайшов сам.

У хатинці нікого не було. Та раптом на печі, невідомо звідки,

з'явився дивний маленький чоловічок. У нього було зелене волосся, довга зелена борода, одягнутий був у старий одяг, високі черевики та солом'яний капелюх, а в руках тримав велику палицю.

Петрик запитав у нього:

— Ти хто?

— Я лісовичок, слідкую за порядком у цьому лісі, оберігаю дерева, звірят і птахів від усіх негараздів. А ти хто такий? Та як тут опинився?

— Я Петрик. Гуляв у лісі й заблукав... — відповів хлопчик.

— А ти щось доброго робиш? — запитав лісовичок.

— Ні! — зізнався хлопчик.

— Гаразд. Ти сказав правду. Тож я допоможу тобі стати слухняним. Спочатку я пригощу тебе чаєм з чарівного зілля. А потім покажу дорогу додому!

Лісовичок допоміг Петрикові. Прощаючись, він попросив, щоби хлопчик про їхню зустріч нікому не розповідав, і зник.

Чи то від чаю, чи ще від чогось, але хлопчик сильно змінився. Він став слухняним. Почав допомагати батькам, поважати старших і знайшов багато друзів. Петрик навіть навчився виконувати обіцянки, чого раніше ніколи не робив. Звісно, ніхто так і не дізнався про його зустріч з лісовичком.

Чарівна ніч

Назарій Мокрієнко,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

Жили собі дід і баба. Як ведеться в усіх казках, дітей вони не мали. Одного разу сидів собі дід біля вікна й спостерігав за маленькими діточками. Тут підійшла до нього баба й каже:

— Давай, старий, зробимо з тіста діточок, хлопчика та дівчинку, і спечемо їх. Хоч вони не будуть живими, та все одно очі радуватимуть...

— А чом би й ні? — відповів дідусь.

Ось баба й спекла діточок...

Якось уранці пішли вони на базар купити овочі для борщику. До того ж, дід збирався зробити годівницю, то й купив усе потрібне.

Несподівано до них підійшла жінка, дивна на вигляд, і каже:

— Сьогодні чарівна ніч, чули ви про це? Неживі предмети можуть стати живими...

— Ні, не чули! — відповіли дід і баба.

Прийшовши додому, вони довго розмірковували про почуте... Проте вирішили, що жінка обдурила їх.

— Чар не існує, — стверджував старий.

Настала ніч... Дідусь із бабусею лягли спати, а коли прокинулися, побачили гарну дівчину, що готувала сніданок. За вікном стояв молодий парубок і майстрував годівницю.

Здивовані дід з бабою спитали:

— Що ти тут робиш, красуне, та хто цей парубок за вікном?

— Невже ви нас не впізнаєте, невже забули, що вчора була чарівна ніч? Ви нас самі з тіста зробили! А ми... ожили...

— Чари існують! — здивовано вигукнула бабуса.

Подякували вони дітям за смачний сніданок та змайстровану годівничку й почали жити разом. І стали один одному допомагати, дочка бабусі по господарству, а син батькові в майстерні.

Тож не забувайте, малята, що чарівна ніч дійсно існує, але лише для тих, хто заслуговує на здійснення мрій завдяки гарним вчинкам.

Вибір

Тарас Ластівка,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

Одного вечора дідусь з онуком дивилися гру улюбленої футбольної команди. Після першого тайму команда програла з рахунком 2:0. Дідусь покликав онука на горище. Зі старої скрині він вийняв форму та бутси:

— Одягни це, — сказав він хлопчику.

— Але ж вони великі! — відповів онук.

І все ж хлопчик їх вдягнув, і, як у казці, взуття зменшилося до його розмірів.

— Це чарівна форма, — зауважив дідусь. — Вона наділить тебе талантами великих футболістів. Ти ніколи не зазнаєш поразки.

Та онук зняв чарівні бутси і форму. Він сказав, що хоче своїми силами досягти успіху. Дідусь ледь посміхнувся та кивнув головою на знак згоди.

Його очі світилися любов'ю й гордістю за вибір онука.

Чарівна хатинка

Діаночка Краус,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

На околиці лісу стояла чарівна хатинка. Її господарем був старий кіт Боцман. Він лежав на печі і муркотів пісеньку. Несподівано біля вікна хтось прошмигнув.

Боцман одягнув свої чарівні шкарпетки і вмить опинився на вулиці.

Пригрівало сонечко. Гуси щипали травку. Хтось заховався за криницею, тільки і було видно пухнастий ніс. Гуси здійняли галас.

— Хто заліз на моє подвір'я?— промуркотів Боцман.

— Це я, маленький Пухнастик. Я приніс тобі дещо смачненьке, — відповіло мишеня.

У кошику були глечик зі сметаною та шматочок сиру.

— Давай товаришувати, — запропонував Пухнастик.

Кіт недовірливо покрутив вусами:

— Миші мені не друзі.

Раптом почав накрапати дощик. Гуси поховалися під стріху. Мишенятко запищало. Боцманові стало ніяково і він впустив Пухнастика до себе. Звісно, мишенятко могло прогризти дірочку у стіні й без дозволу проникнути до теплої хатинки, але не зробило так, і це дуже сподобалося котові.

Ось як дощик і чарівна хатинка примирили кота та мишеня. Відтоді вони стали найкращими друзями.

Хтось скаже, що так не буває? Кіт та миші – давні вороги? Зрештою, що їстиме кіт Боцман? Але ви, мабуть, забули про смачну сметанку та маточок сиру...

ш

Лісова Гостя

Надійка Хромюк,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

Якось уранці лісові мешканці прокинулися від чарівного співу незнайомки. Це була дівчинка Оленка, яка пішла у ліс по гриби. Але в лісі вона так захопилася квітами, яких було багато довкола, що й не помітила, як зійшла зі знайомої стежки та заблукала.

Тоді лісова гостя вирішила співати, бо знала, що її обов'язково хтось почує. Лісовим мешканцям сподобалися Оленка та її спів. Вони навіть не хотіли відпустити дівчинку. Дуже вже привітною вона була. Тоді дівчинка пояснила зайчикам, їжачкам, лисичці та іншим лісовим мешканцям, що сумує за своєю меншою сестричкою і батьками. Звірятка уважно вислухали Оленку і вирішили допомогти їй та провести до стежки, яка вела до її хатинки.

Удома Оленка розповіла про свою цікаву пригоду батькам та про лісових пташок і звірят, які допомогли їй і не залишили в біді. Тоді Оленчин батько зняв рушницю зі стіни і сховав її, сказавши, що більше ніколи не стрілятиме у рятівників доньки.

Казка про Білочку і та Зайчика

Діаночка Кравчук,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

Живуть собі в лісі друзі — Зайчик та Білочка. Як прокинуться вранці – галас іде лісом! Бо вони такі стрибуни та реготуни, що цілий ліс не має спокою.

Найбільше звірята любляють ганятися одне за одним, стрибати через кущі та співати пісень. Одного разу мовить їм мудра Сова:

— Годі вам пустувати! В нашому лісі є багато хижих звірів і птахів, які залюбки поласують вами на обід.

Та наші друзі тільки на хвилиночку притихли, а далі знову почали веселитися. Тим часом старий шуліка вже дізнався про цих пустунів. От він свого дзьоба нагострив і швидко полетів на галявину, щоб вполювати звірят. Аж ось Зайчик нашорошив свої довгі вушка й помітив ворога. Друзі чимдуж кинулися тікати.

Нарешті вдалося перевести дух під кущиком — шуліка пролетів повз. Відтоді Зайчик і Білочка поводитися чемно та слухалися старших.

Мадагаскар

Поліночка Іваницька,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

На околиці села Ярище жив собі коник. А звали його Ярик. Він грався цілими днями на галявині з іншими тваринами, поки його мама і тато працювали. Одного літнього дня, забавляючись на галявині з метеликом, коник помітив смугасту істоту.

— Привіт, ти хто? — спитав Ярик.

— Я коник.

— Ні, коники смугастими не бувають, — зауважив Ярик.

— А хто ж тоді я? — засмучено промовила смугаста істота.

— Не сумуй, — сказав Ярик. — У лісі живе мудра сова.

Ходімо, питаємо в неї.

Вони прийшли до хатки сови й покликали її на господарку.

— Сово, скажи нам, ким є мій новий друг? — спитав Ярик.

— Він коник, але смугастий, і заблукав до нас з Африки, — пояснила сова. — Його називають зеброю. Хіба ви не чули про чудо-острів Мадагаскар? Це улюблена домівка зебр.

Ярик був радий знайомству з новим другом і вирішив називати його Мадагаскарчиком. Це ім'я дуже сподобалося смугастикові. Від задоволення він навіть брикнув задніми

Лисичка та Зайчик

Яночка Зінич,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

У далекому лісі жила собі Лисичка. Вона була руденька, хитренька та вміла дуже гарно говорити. Якось вирішила Лисичка піти до королівського замку.

Дорога була далека, тож Лисичка дуже зголодніла. Нарешті на горі постав королівський замок. На воротах стояв Зайчик.

— Куди ти зібралася, Лисичко? — запитав Зайчик. — Тобі сюди не можна.

— Я тільки подивлюся, що роблять звірі у замку та й піду геть собі, — відповіла Лисичка. — До того ж, Зайчику, ти дуже втомився. Піди відпочинь, а я постою замість тебе, — сказала вона.

Зайчик знав, що Лисичка хитра, але послухав її, бо й сам був дуже голодним.

Щойно він пішов їсти морквинку й капустинку, Лисичка хутко шмигнула до замку, схопила півня та й втекла до лісу. Зайчику дуже дісталось від короля за цей прикрий інцидент. Тепер він змушений, крім себе, годувати куряче сімейство, бо вони залишилися без татка.

От такі, малята, бувають прикросці, коли роззявляєш рота на лестошці.

Скарби для піратів

Ярема Іванов,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

На чарівному острові жили пірати Пітер та Амелія. Вони були дуже допитливими та цікавими піратами, хоч і були ще дітьми. Щоранку юні пірати сиділи на березі моря і мріяли про справжні скарби.

І от якось уранці вони вирушили на пошуки омріяних скарбів у відкрите море. Пливли пірати довго, та надвечір їхній галеон потрапив у справжній шторм. Після тривалої боротьби з хвилями корабель викинуло на безлюдний дикий острів.

Пітер з Амелією не розгубилися, пішли углиб джунглів шукати пригод, а може, й скарбів.

У гущавині їм почулося тихе схлипування. Маленькі пірати підійшли до височенної скелі й побачили Мавпочку, що звідти впала. Вона ніяк не могла самотужки видертися нагору. Піратам стало шкода бідолашну, й вони допомогли їй. Виявилось, що мавпочка вміла розмовляти. Вона сказала:

— За вашу доброту я хочу віддячити вам і поділюся своїми

скарбами з вами.

Пірати неймовірно зраділи, що нарешті побачать справжні гори золота і коштовного каміння.

Пішли вони вслід за мавпочкою. Вона привела їх до таємної печери. Із захватом діти зайшли туди і побачили цілу гору... кокосів та бананів.

— Ось мої скарби, — сказало мавпенятко. — Я їх ціле літо збирала, а тепер хочу поділитись з вами, скуштуйте.

Спершу пірати не зрозуміли радості мавпочки. Але згодом, коли повернулись із подорожі, збагнули, що не тільки золото може бути скарбом. У кожної людини або тварини скарби свої, дорогі та милі саме для неї!

Два Лебеді

Христинка Теслицька,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

На одному озері жили два Лебеді. Усього їм було вдосталь. Але якось навесні на озері виросла лілія. І Лебеді почали сваритися, кому ж дістанеться красуня квітка. Один кричить:

— Вона моя!

Другий каже:

— Ні, вона — моя!

Та ось іде старий Бобер. Він сказав:

— Друзі, не сваріться. Залиште квітку природі, й тоді для вас виростуть ще лілії.

Наступної весни виросли дві лілії, і кожен Лебідь був

задоволений своєю квіткою.

Барні та Вінні

Андрій Візнюк,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

У великому мегаполісі Ведме-Кін жили два ведмедики — Барні та Вінні. Були ці звірята розумними та кмітливими, проте дуже неслухняними бешкетниками.

На уроках вони гралися й не слухали своїх учителів.

Якось разом з однокласниками та вчителькою ведмедики відвідали ляльковий театр.

Вистава була цікавою й повчальною. У ній розповідалося про правила дорожнього руху. Та оскільки наші ведмедики були неслухняні й непосидючі, вони всю виставу гралися. Коли ж вона закінчилася, звірятка разом із вчителькою поверталися до школи.

Вінні та Барні затрималися й відстали. Їм потрібно було перейти дорогу самостійно. Через те, що вони не знали правил переходу, дуже розгубилися і почали гукати по допомогу.

Звіряток почув уважний Світлофор Переходович. Він увімкнув зелене світло й допоміг ведмедикам перейти дорогу.

Барні та Вінні були вдячні йому. Відтоді ведмежата стали найслухнянішими учнями сво

Лелека та Гава

Володимир Беднарський,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

Жили собі Лелека та Гава. Гава була такою лінивою, що собі їжу до рота покласти не хотіла. Дивиться вона на Лелеку, а та все трудиться, господарює. Тоді Гава вирішила заманити її до себе. А щоб Лелека про неї погано не думала, мовила так:

— Ей, Лелеко! Посидь зі мною, а то мені щось нездужається.

— Звичайно! — погодилась Лелека.

Підсіла Лелека до Гава, стала її втішати, водички принесла, ковдрою вкрила, нагодувала.

Так пройшла година, друга...

— Ось побачиш, — каже задоволено Гава, — як добре нічого не робити!

— Як нічого не робити?! А те, що я за тобою доглядаю — хіба не робота? — запитала Лелека.

Пошуки скарбів

Денис Медвідь,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

У XVIII столітті жили десять хоробрих піратів. Їх звали Генрі, Джек, Якоб, Джим, Едвард, Джон, Річард, Аллан та Мартін. А ватажком у них був енергійний, сильний, хоробрий, допитливий і розумний Том.

Піратські пригоди почалися з пошуку нового корабля, бо старий човен потонув. Шукали довго, бо хотіли, щоби корабель був чорного кольору.

Нарешті такий корабель знайшли, хоча й не новий. Пірати відремонтували його та назвали «Чорним горобцем».

Невдовзі настав час подорожі! Пірати мали мапу, на якій був вказаний шлях до скарбів. За ними й попливли десять хоробрих чоловіків.

Корабель був у морі вже двадцять добу. Раптом пірати побачили незнайоме вітрило. Корабель під ним одразу пішов у напад на «Чорного горобця». Бій тривав цілий день.

Несподівано для всіх надвечір Том оголосив перемир'я. Пірати з обох кораблів розгубилися. Ніхто не хотів віддавати скарби іншим!

Але мудрий капітан був непохитним. Він пояснив, що десятьом піратам важко буде знайти скарб на незнайомому острові. Коли ж об'єднати сили, шанси збільшаться. Цілу ніч пірати провели в роздумах. Однак на ранок пропозицію Тома прийняли обидва кораблі.

І подорож до заповітного острова продовжилася.

На шляху піратів траплялися різні перешкоди: голодні акули, підступні рифи, великі скелі, високі хвилі і не тільки. Та пірати подолали все.

Нарешті капітан Том у підзорну трубу побачив острів скарбів. Коли кораблі підпливли до нього, всі були дуже раді.

Скарб шукали цілих два тижні. Коли ж його нарешті знайшли, знову всі раділи.

Том запропонував знайдені багатства відвезти додому. Пірати знову не погоджувалися. Та мудрий капітан пояснив, що саме так скарби будуть примножені. Після не надто тривалих роздумів пірати привезли золото й коштовності до рідного містечка. Дуже швидко воно розбудувалося й почало процвітати.

Відтоді Тома та його друзів більше ніхто й ніколи не називав піратами. Вони стали героями.

Михасик і Сомик

Кіріл Шалар,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

Михасик вийшов уранці з дому й пішов у поле зібрати для мами квітів. Підійшовши до річки, хлопчик зайшов у воду, щоб перейти на інший берег. Цієї миті з води вистрибнув Сомик. Михасик злякався й побіг назад.

Дорогою він зустрів їжака.

— Від кого це ти тікаєш? — запитав їжачок.

— У річці є чудовисько, — відповів хлопчик.

Вони разом повернулися до річки. З води знову вистрибнув Сомик. Михасик з їжаком злякалися і вже удвох втекли. Їм трапився Зайчик.

— Куди ви поспішаєте? — запитав він.

— У річці завелося чудовисько, — відповіли вони.

— Яке ще чудовисько? — здивувався Зайчик.

— Ходімо з нами — побачиш, — сказав Михасик.

Вони прийшли до річки та й побачили Сомика, який раз по раз вистрибував з води. Михасик та їжачок закричали:

— Ось воно!!!

Зайчик засміявся й сказав:

— Та це ж мій друг Сомик.

Він увійшов у воду і покликав до себе Михасика та їжачка. Усі вони почали гратися з Сомиком.

Квітів для мами Михасик так і не зібрав, але розповів увечері цю смішну історію.

Добре серце

Соломія Нацюк,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

В одному дивовижному місці серед красунь ялиць просто на березі річечки примостився казковий замок. І вже такий пишний, такий дивовижний та затишний він був! Ще й виблискував з усіх боків позолоченими вежами.

А жила в цьому палаці красуня-принцеса. Блакитноока, із довгим волоссям, що звисало по спині аж до підлоги.

Дівчинка мала все, про що можна було тільки мріяти: і парк з різними красивими деревами та запашними різнобарвними квітами, і швидкоплинну річку з прозорою водою, в якій аж до дна видно було різну рибу. Все прекрасне оточувало тендітну красуню.

І лише одна була проблема — байдужість принцеси до всього довколишнього. Вона майже не гуляла тим парком, не милувалася заходом сонця, не насолоджувалася дзюрчанням води. Жила у своєму, від усього ізольованому світі. І до того ж,

вона була трохи лінивою.

У принцеси був братик, дуже працьовитий, цікавий і веселий хлопчина. Та доля так розпорядилася, що він жив дуже бідно. Щоб щось отримати, він докладав великої праці, але ніколи ні на що не скаржився.

Іноді сестра згадувала про нього і нібито хотіла чимсь допомогти братові, підтримати його. Та це бажання минало, наче сон, який зникає з настанням ранку.

Та одного весняного дня сталася біда у принцеси. Річка переповнилася від надмірних дощів і вийшла з берегів. Вода так піднялася, що геть затопила казковий палац.

Заплакала принцеса, як їй врятуватися — не знає. Та диво допомогло. Братик серцем відчув, що його сестричці потрібна допомога.

Він не став рятувати своє майно, яке далось йому так важко, а негайно вирушив на допомогу сестрі.

Йому вдалося на своєму човні підпливти до замку та витягнути із затоплених палат принцесу. Вона заплакала та почала просити пробачення у братика за свою байдужість і лінощі.

Братик обійняв її, пригорнув до себе і промовив:

— Усе добре!

На зміну байдужості завжди колись приходять справжнє почуття. І цього не варто соромитися.

Ляльковий будиночок

Олександра Шелест,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

Якось узимку, коли на вулиці мела хурделиця, саме напередодні Нового року Дід Мороз поклав під мою ялиночку велику-превелику коробку. І коли старий годинник пробив 12 годину, я зрозуміла, що отримала в подарунок справжній ляльковий будиночок. Скільки було радості!

Гарно відсвяткувавши, я змучена, але дуже задоволена, заснула. І ось...

— Це найгарніший ляльковий будиночок на світі, — сказала лялька Лол, яка була фігуристкою. — Нам надзвичайно пощастило, що ми тут живемо.

— Може, вам і пощастило, а мені — аж ніяк, — обізвалася лялька Тіффані.

Вона була дуже вродливою і знала про це. В неї були золотаві кучері, скріплені блискучою шпилькою, а сукня ясна блискітками.

— Мені тут не місце, — скаржилася красуня, — я маю жити у ляльковому палаці, а не у цій задушливій нудній хатинці. Сьогодні такий сонячний день, піду погуляю.

— Поглянь на свої блискітки, — сказала лялька-тенисістка. — Вони на сонці он як вигравають.

На лихо дівчат згори помітила сорока. Як усі сороки, вона любила блискучі речі. Наступної миті пташка шугонула вниз, схопила красуню в пазурі й полетіла до високого дерева. Сорока кинула красуню в колюче гніздо.

Чи довго, чи ні Тіффані лила слізки, ніхто не знає. Та ось пролітала неподалік інша сорока.

— Допоможіть, прошу! Я віддам тобі свою блискучу шпильку, віддам все, що завгодно, — заридала лялька. — Тільки віднеси мене додому.

А тим часом у ляльковому будиночку дівчатка вкладалися спати. Аж раптом до кімнати зайшла Тіффані. Її кучері звисали занедбаними скуйовдженими пасмами, а сукня забруднилася і розірвалася.

— Тіффані! — радісно скрикнула фігуристка. — Аж не віриться, що ти повернулася. — Я думала, ти ненавидиш ляльковий будиночок.

— Звісно, це не палац, — відповіла Тіффані. — Та все ж таки набагато краще за пташине гніздо...

Враз я прокинулась і збагнула, що це був сон. Тепер я дуже хочу отримати в подарунок ще одну ляльку Лол. Може, тоді мені ще раз насниться якась чудова історія...

Котик і слоненятко

Варвара Боднар,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії № 5

Жили-були котик Бен і слоненятко Джек. Вони були дружні, поважали один одного. Допомогали іншим тваринкам. Ось білченя Рубін поранилось, скиглить на весь ліс. Ось кошенятко Давід так сильно закопалося, що не може вилізти. Ось у кролика Джуніора болить животик...

— Краще я піду зараз до мами, — плаче Рубін.

— Іди, якщо хочеш! — буркотить Давід. — Та чи дійдеш? А я залишуся із хлопцями. Ой, а ондечки Бен і Джек. Вони поспішають до нас.

— Привіт, друзі, це я, котик Бен!

— Привіт, а я слоненятко Джек!

— Привіт, Рубіне!

— Привіт, Давіде!

— Привіт, Джуніоре!

— Привіт, Бене! Привіт, Джек!

— Аайй! Як болить живіт! — раптом почав скиглити кролик.

- Що таке, Джуніоре?
 - Я не знаю!
 - Його треба відвести в лікарню!
 - Я не можу витримати! Я не можу! — далі скигнуть кролик.
 - Ой-ой! Хтось переїв. Хі-хі! — почало дражнитися білчечка, яке на мить забуло про свою ранку.
 - Рубіне, зупинися, будь ласка! Ай-ай-ай-ай!
 - Вам усім терміново треба до лікарні, — спокійно говорило слоненятко, нарешті відкопавши кошеня Давідика.
 - Але самі ми не зможемо туди дістатися! — запанікував кролик.
 - Не хвилюйтеся!!! — авторитетно промуркотів котик Бен.
 - Але на чому?
 - На машині «Швидка допомога»! — спокійно відповів Джек.
 - Усе! Приїхали! — вигукнув Бен.
 - У лікарню?!
 - Так! У лікарню!
- Ось і казочці кінець. А у Кролика, до речі, був апендицит.

Горобчик і Сова

Олександра Садогурська,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії №5

В осінньому лісі на одному з дерев жив собі Горобчик, а по сусідству — Сова. Вони були найкращими друзями. Любили гратися, літати разом, звичайно вночі, адже сова — нічний птах. Одного разу Горобчик полетів шукати їжі і довго не повертався.

— Раптом він загубився, — подумала Сова. — Може, з ним щось трапилося?

І вирушила на пошуки свого друга.

Дорогою Сова зустріла Їжачка, який готувався до зими і наколював на свої голки яблука та груші.

— Їжачок, ти часом не бачив Горобчика? — запитала Сова.

— Бачив, сьогодні він тут пролітав.

Сова полетіла далі. Потім вона зустріла Білочку, яка теж готувала запаси їжі до зими, і запитала її:

— Білочко, тут Горобчик не пролітав?

— Пролітав.

Раптом Сова почула звуки із кущів. Підлетіла ближче і побачила свого друга.

— Я така рада, що тебе знайшла, — мовила Сова. — Полетіли додому.

— Я не можу, — відповів Горобчик. — Я потрапив у капкан. Тут була їжа, я хотів принести її тобі, але потрапив у пастку.

— Я тебе врятую, — сказала Сова і допомогла Горобчику звільнитися.

Радісні, вони повернулися додому. Більше ніколи Сова не відпускала свого друга у подорож самого, а Горобчик не заперечував, бо зрозумів, що подорожувати завжди краще разом.

Казка про двох братів

Іван Лунгу,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії №5

Жили собі два брата. Одного звали Іваном, другого Тимофієм. Старший брат, Іван, був спокійний, а Тимофій – грайливий та смішний. Брати жили не надто дружно, частенько сварилися й не підтримували один одного.

Якось пішли вони з батьками на гору Говерла. Дорогою усі потрапили під сильний дощ з грозою. Брати дуже налякалися, але батькам свій переляк не показували, трималися міцно за руки.

Дорога була довгою. На шляху траплялось багато небезпек, які брати долали, допомагаючи один одному.

Пройшовши весь шлях до вершини, вони зрозуміли, що всі небезпечні ситуації долати разом набагато легше.

Відтоді вони стали дружними й зрозуміли, що підтримка

Бездомний Пес

Єлизавета Грозінська,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії №5

В одному невеличкому дворі неподалік центрального парку міста жив бездомний пес. Був він дуже худим і брудним. Але завжди привітним, хоча люди його і оминали. У тому ж дворі жив хлопчик Макарчик. Він мріяв про цуценя, але його батьки не мали змоги купити песика. Одного дня собака й Макарчик зустрілися на подвір'ї! Вони потоваришували від першої хвилини. Хлопчик назвав пса Марсом. Батьки Макарчика, не вагаючись, забрали Марса додому.

Це був найщасливіший день для хлопчика! Він знайшов найкращого друга, а в Марса з'явилася сім'я і тепла затишна домівка.

Епілог: дуже важливо, щоби батьки підтримували дітей у їхніх найкращих бажаннях, як у цій казковій, але правдивій історії.

Невігамовний Петрик

Дмитрик Пухальський,
учень 2-Б класу Чернівецької гімназії №5

В одному королівстві жив чудовий хлопчик Петрик. Він вчився в школі та ходив на гуртки, а ще він був невігамовний. Петрик хотів робити всі справи

водночас, але в нього не вистачало терпіння закінчувати розпочате. Якось у школі була контрольна робота з математики. Хоч Петрик і добре знав математику, але отримав погану оцінку.

Того дня він був дуже засмучений і гірко плакав. До нього прилетіла фея Мудрості і дала йому три чарівні кульки: Терпіння, Працю та Дружбу. Після цього Петрик став терплячим, працюючим і дружнім. Моїй казочці – фініш, а хто слухав, тому – фінік. Так буває, хлопці!!!

Лисицчина хитрість

Катерина Бурлака,
учениця 2-Б класу Чернівецької гімназії №5

Жив собі у казковому лісі ведмедик Медик. Його так звали, тому що він дуже любив мед. А ще він був у лісі головним лікарем.

Якось збирав Медик лікарські рослини, а назустріч йому – Лисичка-молодичка. Почала вона скаржитися, що в неї болить

животик, а в сусідньому селі є гарна курочка. Якщо ведмедик упіймає цю курочку для Лисички, її животик припинить боліти.

Ведмедик одразу зрозумів хитрі наміри Лисички й запропонував їй лікарські трави від хитрощів.

Але Лисичка-молодичка махнула хвостиком і зникла.

Пам'ятаймо: не всі хитрощі сприяють виконанню наших бажань!

Святик та Аквочка

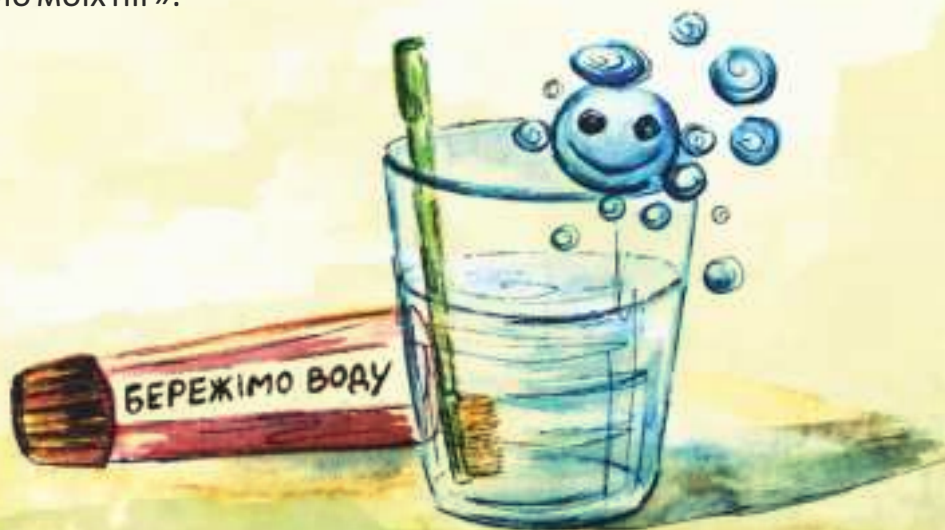
Алла Чобан

Історія йерша. Дуже дивні голоси

Уранці Святик підійшов до ванної і почув дивну розмову. «Так триває вже не один день! Цього екомонстрика треба зупинити!» — прозвучав один обурений голос.

«Але як саме?» — запитав інший.

«Цікаво? Хто ж це може розмовляти в нашій ванній?» — розмірковував хлопчик. — «Мама й тато на кухні, а кіт Планшет коло моїх ніг».

Він рішуче відкрив двері, але нікого не побачив.

«Невже мені почулося?» — дивувався Святик, беручи зубну щітку. Хлопчик відкрив кран, змочив щітку, наніс на неї пасту і почав чистити зуби. Раптом знову звідкись пролунало: «Він знову за своє! Треба-таки його зупинити!»

Малюк ще раз оглянув кімнату. І знову не побачив нічого незвичного. Лише з полички чомусь впав тюбик зубної пасти. Хлопчик поклав його на місце, але той, як на збитки, вдруге впав. Тоді Святик поклав тюбик трохи далі від краю і продовжив свій ранковий туалет. Раптом крізь шум води знову долинули дивні фрази:

— На жаль, я не зміг його зупинити.

— Нічого, я спробую, — продзюркотів другий голос.

Несподівано стало тихо, і лише чутно було, як водичка цівкою стікає у раковину й десь зникає.

Історія друга. Чи вміє Святик читати

Невдовзі Святик закінчив вмиватися і вже витирався. Але одна краплинка ніяк не давалася. Вона стрибала хлопчикові то на носик, то на щічки, то на губки і зрештою мовила:

— Привіт, малюче! Я Аквочка!

— Нічого собі! — здивувався хлопчик.

— Святику, це так ти вітаєшся?

— Ой, вибачте. Доброго ранку!

— Це вже краще! А тепер скажи чесно, де поділася твоя спостережливість?

— Яка ще спостережливість?

— А ось яка! Невже тобі не здалося дивним, що тюбик зубної пасти кілька разів падав?

Святик спокійно заперечив, похитавши головою.

— Шкода! — мовила Аквочка засмучено. — Тоді скажи, чи вмієш ти читати?

— Вмію.

— Чудово! І що написано на тюбику зубної пасти?

- Хіба на ньому щось є? — здивувався хлопчик.
- Саме через це тюбик кілька разів падав. Він хотів, щоб ти прочитав напис на ньому. Прочитав і зробив дещо правильно.
- Гарзд, зараз побачимо, що там написано.
- Святик взяв тюбик, покрутив його у руках і прочитав:
- Бережіть воду! — потім уважно подивився на краплинку й додав: — Щось я геть тебе не розумію. То ти говориш про якусь спостережливість, то про воду. Що не так?
- Добре, розкажи мені, як ти чистиш зуби.
- Як, як? Чищу та й усе!
- А вода тим часом тече з крана?
- То й що? Вона ж нікуди не зникає: з крана потрапляє у каналізацію, а потім — у річку.
- І ти вважаєш, що в цьому немає нічого поганого? Тоді приготуйся до незвичної подорожі! — рішуче мовила Аквочка.
- Ти пропонуєш мені мандрівку? Це класно! Та сподіваюся,

pustunchik.ua

що не в каналізацію, — з іронією зауважив хлопчик.

— Ні, цього разу обійдемося без каналізації. Ми вдамося до іншого способу пересування!

Історія третя. Крізь портал

Краплинка роздулася, наче мильна бульбашка, на чомусь зосередилася — і за кілька секунд друзі опинилися на березі річки.

— Оце дива! Аквочко, ти провела мене через 3D-портал? — радів хлопчик. — Тепер уся малеча заздритиме мені.

— Так, провела! А тепер я маю познайомити тебе з мешканцями цієї річки.

— Супер! Ми пірнатимемо? — не вгавав Святик.

Однак Аквочка не відповіла. Вона знову зосередилася на чомусь, і хлопчик миттю зменшився до розмірів маленької рибки. Потім вони опинилися у воді. Спочатку їм зустрілися непосидючі мальки риб'ячого населення річки. Вони підпливали до самісінької поверхні води, щоби погрітися у сонячних променях і швидше підрости.

— Як добре тут засмагати! — раділи крихітні рибки.

— Так! Вода в цій річці чиста і добре пропускає промінчики сонця, — мовила Аквочка.

Далі їм зустрілися форелі, що смакували соковитими водоростями.

— Які смачні ці водорості, — раділа одна з риб.

— Звісно, що смачні. Вода тут чиста, от водорості і п'ють її із задоволенням, і ростуть смачними-пресмачними, — пояснила Аквочка.

На дні річки Святик і краплинка побачили величезних сомів. Ті солодко спали, пускаючи величезні бульбашки. Один з них крізь сон мовив:

— Як м'яко тут спиться! Буль-буль-буль...

— Звісно, що м'яко, — погодилася краплинка. — Тут немає ані залізяччя, ані гілля чи скла. Тому водичка чиста-пречиста. Раптом звідкись почулося:

— Тривога! Тривога! В нашій річці чужинець!

Святик перелякано подивився на Аквочку — й вони одразу ж опинилися на березі.

— Краплинко, хто це був? — запитав хлопчик, який з переляку знову став звичного зросту.

— Санітари цієї річки. Вони подумали, що ти можеш накоїти лиха, от і забили на сполох.

— Санітари? Але я нікого не помітив...

— Не помітив, бо вони дуже маленькі. Вони такі крихітні, що їх можна побачити лише під мікроскопом, — пояснила Аквочка.

— Тобто, зі мною розмовляли мікроорганізми? Краплинко, ти така чистюля — і дружиш з мікробами? — здивувався Святик й схопився за голову.

— Так, друже! Тому й чистюля.

— Та невже ти не знаєш, що від мікробів можна захворіти?

— Не думаю, що від наших річкових санітарів можна захворіти, — зауважила Аквочка. — Хоча вони й крихітні, але великі трудівники. Це вони переробляють шкідливі речовини на безпечні.

— То, може, вони вирішили, що я, Святик, — також якась шкідлива речовина?

— Можливо, можливо, — ледь стримуючи усмішку, відповіла краплинка. — Ти ж був крихітним.

І вони засміялися разом.

— А в інших річках також є санітари? — поцікавився хлопчик.

— Звичайно, вони є скрізь: і в струмочках, і в калюжках. Але наші санітари не завжди можуть упоратися з усім брудом. Якщо його забагато, вони можуть загинути — і тоді річка перетвориться на болото. А в ньому не буде до вподоби ні сомам, ні форелям. І смачні водорості просто зникнуть, — пояснила Аквочка.

Святик уважно подивився на краплинку, а вона додала:

— Зараз ти сам усе побачиш. Але для цього ми вирушимо ще в одну мандрівку. Цього разу — в минуле.

— В минуле? Там я ще ніколи не був, — захоплено відповів хлопчик.

Історія чейвертіа. Вперед, у минуле!

— Тоді уперед, тобто, у минуле! Років десь на сто! — рішуче мовила Аквочка.

Святик знову взяв крихітну краплинку в долоньки, а та, як і раніше, роздулася — і вже за мить друзі опинилися на березі іншої річки.

Тут був величезний завод. Він пихкотів щодуху з усіх труб. Довкола було брудно й стояв неприємний запах.

Краплинка заплакала, а Святик долонькою носик закрив і відійшов трохи далі, щоби не забруднитися. Та навіть звідти йому видно було, як річкою пливе велика чорна пляма. Як страшна ненажера, вона ганялася й прилипала до всіх, хто був у річці. Ось і зараз пляма наздоганяла малесеньку сріблясту рибку. Бідолаха пливла в один бік, потім в інший, але пляма не відставала. Зрештою рибка вистригнула з води й простогнала:

— Блага-ю-ю-ю-ю, ря-туй-те-е-е-е!

Роздумувати ніколи було. Святик, забувши про бруд і неприємний запах, підбіг до води й підхопив рибку, а краплинка тієї ж миті перенесла всіх у сьогоднішня. Тут хлопчик випустив бідолашну рибку в чисту воду.

— Оце так пляма! Вона ледь не знищила мене. Дякую, мої рятівники! — радісно мовила рибинка й щасливо поплескала по чистій водичці хвостиком, утворивши багато-пребагато кіл.

е
д
в
с
б
я
а

Н
в
о
зі
рі
л
ст
к

расунька попливла знайомитися з новою річкою, а Святик раптом запитав:

— Аквочко, чому у тій річці живе величезна чорна пляма? Невже там немає ваших чудових санітарів?

— Нагадаю тобі, що ми були у минулому, — зауважила краплинка. — Понад сто років тому на березі тієї річки збудували завод. На ньому використовували багато води, а потім її скидали знову у річку. Але та вода була така брудна, що наші санітари не встигали навести лад.

— Невже із такою водою нічого не можна зробити?

— Можна! Нині таку воду очищають люди. Але цікаво, що для цього вони також запросили наших санітарів. Лише будують для них спеціальні споруди, в яких створюють комфортні умови. І

тоді вони можуть очистити навіть дуже брудні води. А вже після цього воду випускають у річку. Зрозумів?

— Зрозумів. Але мені й досі не зрозуміло, чому ти сердилася, коли я чистив зуби.

— Бо чиста вода дарма текла у каналізацію! — обурилася краплинка. — Запам'ятай: чисту воду треба берегти! Тоді у річкових санітарів буде менше роботи. Про них також треба дбати. А тепер згадай напис на тюбику й подумай, як можна зменшити кількість брудної води.

Святик над чимсь задумався й уже збирався відповісти, але раптом помітив, що стоїть не на березі річки, а біля дверей у ванну кімнату.

Історія її яйця. Чому Аквочка вигукнула «Ура!»

З ванної знову чути голоси:

— Невже й сьогодні дарма тектиме вода?

— Побачимо! — звучить оптимістична відповідь.

Хлопчик заходить у ванну. Здається, там нікого немає. Він бере тюбик зубної пасти, уважно його оглядає й читає «Бережіть воду!» Потім наповнює склянку водою, закриває кран і починає чистити зуби.

Раптом на полиці знову помічає Аквочку. Тепер вона дуже гарна, ще й у віночку зі стрічечками. Усміхаючись, краплинка каже: «Святику, ти не екомонстрик! Ура!»

Місто Еко та цариця Природа

Олександра Росоха,
учениця 9-А класу Чернівецької ЗОШ №1

У невеличкому місті Еко жила чарівна цариця Природа. Мешканцями міста були тварини, рослини, гарні гори та долина — і не тільки. Всі жили весело, мирно та щасливо. Цариця була красунею і розумницею.

Вона постійно вдосконалювала місто. Там було всім затишно.

Кожний мав свою роботу: сонце ранком прокидалося і світило всім, місяць зі своїми дітками-зіроньками довго спали, і тільки ввечері виходили на роботу, хмари зовсім рідко бували вдома, бо робота в них важка, без вихідних.

У цьому місті були чисте повітря й вода. Скрізь можна було побачити щирі усмішки...

А неподалік від міста Еко було інше місто, яке називалося «Проблеми живого». Там жили люди.

Інколи траплялося, що від міста людей до міста Еко надходили не дуже чисте повітря й брудна та чорна вода. Але цариця щоразу все приводила до ладу.

Якось у місті людей сталася аварія. З головного заводу почав виходити їдкий дим. Він вкрив навіть територію сусіднього міста Еко. Тамтешні жителі почали хворіти. Були навіть випадки, що тварини й рослини помирили. Навіть цариці Природі стало зле. Вона почала задихатися й майже втратила свій ніжний і чистий голос. Жителі міста Еко все частіше сварилися, а інколи навіть не виходили на роботу.

Цариця Природа вже й не знала, чи буде колись їхнє життя таким, яким воно було раніше. Що буде, якщо вимруть усі тварини й рослини? Жах! Навіть думати про це страшно. А що станеться, якщо ніхто не виконуватиме свою роботу? Не буде дня і ночі, дощу і хмар, сонця і тепла, нічого не буде!

Тоді мешканці міста Еко зібралися на велику раду і почали думати, що ж робити. Лев запропонував піти в місто людей і зупинити їх безгосподарні дії. Всі погодилися.

Другого дня Лев з іншими тваринами прийшли у горезвісне місто. Вони побачили, що люди самі почали вже усувати проблеми. Звірі зраділи й почали їм допомагати. На диво, люди не злякалися і прийняли допомогу.

Невдовзі цариця Природа одужала і жителі міста Еко теж. Все помалу ставало, як було.

Тепер Лев зі своїми помічниками міг спокійно повертатися до рідного містечка. Усі були безмежно раді цьому.

Цариця Природа дізналася про цей вчинок тварин і зустріла їх радісно. Тваринам було дуже приємно. Цариця призначила Лева головним у містечку після себе.

Все владналося! Жителі міста Еко знову жили і раділи життю.

Цариця Природа стала ще чарівнішою, гарнішою та милішою. Місто Еко знову розцвіло!

А люди зрозуміли: якщо не прогнозуватимуть наслідків своїх вчинків, то й самі загинуть, і природу знищать! Тому вирішили створити у своєму місті науково-дослідну лабораторію, де вивчатимуть й досліджуватимуть природу і, що найголовніше, аналізуватимуть можливі наслідки різних людських винаходів.

Історія Містера Батарейки

Діана Грябан,
учениця 9-А класу Чернівецької ЗОШ №1

Розділ 1. Знайомство з Містером Батарейкою

— Нумо швидше! — підганяв усіх захеканий голос.
— Не переймайся, встигнемо! — відповів інший голос.
— До зустрічі залишилося двадцять хвилин, а ми ще за квартал від місця зустрічі, — пролунав ще один захеканий голос...

Трое дівчат: Елена, Вікторія та Анастасія — минули черговий будинок. Їх запросив на чай сам містер Вільям Гарінсон. Він об'їздив цілий світ — від далекої Австралії та Сполучених Штатів до Чилі та Японії. Побував у Африці й Монголії, у холодній Гренландії, на Мадагаскарі, дивовижній Індії і навіть у Парагваї. Легше назвати країни, де він не був, ніж їх перелічувати. За таку жвавність його прозвали Містером Батарейкою.

Нині він повернувся зі своєї чергової подорожі — до пустелі Сахари. Завжди самотній і сумний Вільям Гарінсон сьогодні, як ніколи, був схвильованим і навіть кепкував зі свого прізвиська. Нарешті пролунав дзвінок у двері. Вільям відчинив. На порозі стояли три дівчинки, на яких він чекав за попередньою

домовленістю. Вікторія мовила:

— Ви казали, що маєте для нас нагальну справу.

— Так, так! Проходьте, хочу розповісти вам дещо. Ця історія трапилася зі мною в Сахарі.

Розділ 2. Буря в пустелі

— Отже, трапалося таке... Коли я прийшов у пустелю, в мене був великий караван із чотирьох сотень верблюдів, нав'ючених їжею й питвом. Усе було гаразд. Ніхто з каравану навіть не підозрював про катастрофу. Пилова буря застала нас зненацька...

Коли я прокинувся, зі здивуванням збагнув, що досі живий. Але весь мій караван зник. Можливо, він десь заблукав у безмежних пісках. Я залишився сам. Біля мене була лише фляга з водою. Нестерпно палило сонце. З великою натугою переставляючи ноги, я прямував уперед. Кроків через двадцять свідомість мене покинула. Я знепритомнів.

Розділ 3. Еколюбки

— Що ж з вами трапалося? — сказала Єлена.

— Цікаво? Ну, слухайте, — загадково промовив Містер Батарейка.

Я прийшов до тями в дивному місці. Мене оточили гноми-еколюбки. Чомусь я не здивувався, побачивши їх. Однак мене вразило, що вони заговорили зі мною моєю мовою.

— Вітаємо, Містере Батарейко! Ми, гноми-еколюбки, вже давно на Вас чекаємо.

— Навіщо? — не зрозумів я.

— У нас для Вас особлива місія. Ви повинні допомогти нам вижити.

— Як?

— Розумієте, ми можемо жити тільки в екологічно чистих зонах.

— Розумію. Навіщо ж вам потрібен я?

— Люди настільки занапали сміттям світ, що у нас не

залишається вибору, як полетіти на іншу планету. Але ми так любимо цю планету, що не хотіли б її покидати. Це наш дім, так само, як і ваш людський. До того ж це буде корисно і для вас, адже ви також дихаєте брудним повітрям. Є багато способів очиститися від сміття. Наприклад, його утилізація і перероблення.

Потім найстарший гном передав мені цілий сувій розробок та креслень облаштування сміттепереробних заводів і технологій утилізації. Ось вони, — і вказав на купу паперів.

— Ми зрозуміли вас, Містере Батарейко! Ми разом з мільйонами однолітків очистимо планету від сміття та бруду. Ми збережемо планету і гномів! — відповіли дівчата.

— Місію виконано! Отже, надбання і досвід багаторічної

Ефект метелика Івана Пулюя

Андрій Гречанюк,
учень 9-А класу Чернівецької ЗОШ №1

1 лютого 2351 року професор Іван Пулюй винайшов машину часу. До університету міста Чернівців з'їхалися вчені з усього світу, щоби випробувати її. Усі затримали подих. Зі схрещеними пальцями кожний вболівав, щоби спрацювало. І от момент

істини! Ще кілька секунд – і машина запрацює! Раптом усіх засліпив різкий спалах. Коли вчені розплющили очі, то побачили машину у дії. Від радості в них почалася ейфорія. Але невдовзі апарат через сильну напругу перегрівся і почав викидати ядучий дим. Машину вимкнули. Іван Пулюй зрозумів, що існує якась проблема, яку конче необхідно вирішити.

Попри все, того дня на всіх каналах світу сповістили, що український науковець Іван Пулюй винайшов машину часу. Одразу цією інформацією зацікавився дуже таємний спецназ. Насправді це був не спецназ, а сучасні лиходії, які вже 4 лютого 2351 року за участі аж двох підрозділів провели таємну операцію з викрадення машини часу.

Викрадачі планували збагатитися у минулому коштом величезної кількості відходів, про що дізналися з таємних джерел. Вони добре знали, що будь-які відходи в умілих руках можна перетворити на великі статки. Та лиходіїв спіткала невдача. Щойно викрадачі потрапили в минуле, як почали почуватися зле. Частина з них загинула, інші почали хворіти, коли повернулися у 2351 рік. Тоді злодії кинули машину часу напризволяще.

На щастя, її знайшли та повернули Івану Пулюю. На той момент він уже зрозумів, що ніхто з його сучасників і навіть сама машина часу не можуть витримати умов минулого.

Іван Пулюй пригадав цитату відомого японського науковця Мічіо Кайку: «Люди минулого часто приймали неправильні рішення, які негативно впливали на їхній розвиток і навколишній світ. Не раз це ставалося під впливом на людську психіку різних захворювань, вірусів, грибків. Але цю проблему можна вирішити!»

— Навіть більше, якщо запобігти усім катаклізмам минулого, то, за моїми прогнозами, зникнуть щонайменше 50% проблем сьогодення, — у голові Івана Пулюя ніби нізвідки виник голос великого англійського науковця Стівена Гокінга.

— Та для початку слід чітко з'ясувати, що заважало нашим людям у минулому, — зауважив Мічіо Кайку.

— Я вважаю, що теперішнє повітря значно чистіше, ніж у XXI столітті. Воно містить більше кисню й менше небезпечних речовин,—невідомо для кого мовив Іван Пулюй.

— Тоді членів експедиції у XXI сторіччі треба забезпечити спеціальними костюмами та масками, — блискавично зреагував голос Стівена Гокінга.

— Пропозиція слухна. Однак у машині часу бракує місця, щоби взяти достатню кількість балонів і на тривалий час забезпечити цілу експедицію нашим повітрям. За моїми підрахунками, запасів повітря вистачить лише на дві години, — міркував Іван Пулюй.

— То хоча б щось! Якщо направити бодай по 50 наших представників до кожного міста в минулому, то вдасться зробити щеплення від смертельних захворювань частці населення! —почувся голос Стівена Гокінга.

— Але саме вони вплинуть на мислення більшості. І тоді не тільки XXI століття буде врятоване, але й сьогодні матиме менше проблем, — не забарився голос Мічіо Кайку. — Іноді маленьке рятує велике. Це буде наш «ефект метелика».

Уже навесні 2351 року була здійснена успішна наукова експедиція в минуле. Щеплення зробили в усіх куточках планети. Всі відходи людства перетворили на потрібні речі, ретельно очистили повітря й навели лад з усією водою, що є на Землі. Так машина часу Івана Пулюя та ідеї Стівена Гокінга й Мічіо Кайку з минулого зробили майбутнє нашої планети значно чистішим, аніж могло бути.

*«Залиште нам квіти, щоб
ми й на'ятали сріалку живу»*

Владислав Гнатюк,
учень 9-А класу Чернівецької ЗОШ №1

У парку весело гралися діти, гуляли і відпочивали дорослі та люди похилого віку. Та одного дня вони побачили, що сюди приїхали великі машини —

бульдозери, вантажівки, крани. І почали цю територію готувати до масштабного будівництва. Звели великий паркан.

Люди з обуренням дивилися на це неподобство. Другого дня вранці вони сім'ями зібрались біля паркану. В руках у них були плакати: «Не знищуйте легені планети!», «Берізку й ромашки помилуйте!» А діти написали: «Залиште нам квіти, щоб ми пам'ятали фіалку живу!»

Люди стояли з цими плакатами і благали не нищити парк, припинити будівництво.

Але тут з'явилися якісь невідомі люди і почали жорстко розганяти мітингувальників. Навіть побили дідуся, який розказував, що все життя прожив біля парку й милувався його красою. Ніхто не розумів, чому саме тут треба будувати торговельний центр, для чого рубати дерева, топтати траву, руйнувати лелече гніздо, закопати в трубу чисте джерело, що співає срібними струнами, та спилати берізку, яка навесні плаче солодкими сльозами.

Як можна дивитися на таких «господарів»?! Невже нікому захистити нашу Землю?! Кому ж, як не нам, людям, її любити?

Замість епілогу. *Іноді багатство та тупа жага грошей роблять з людей справжніх екомонстрів. Але ще раз згадаймо Творця Всесвіту. Він віддасть нам за наші справи. Це треба завжди пам'ятати, перш ніж щось робити.*

Давайте нікому не дозволятимемо ображати великі та маленькі куточки природи, любитимемо її, як лагідну неньку, горнутимемося серцем до неї близьенько. Вона віддячить нам сторицею, а Бог дасть щасливе життя під небом Своім і без торговельно-розважальних центрів у парках та на лісових галявинах.

Як до Чоловіка повернувся звірі

Олександр Тодоріко,
учень 9-А класу Чернівецької ЗОШ №1

Колись давно жив собі один парубок. Він мав двох братів, які завжди його ображали. Тоді хлопець вирішив поїхати і знайти деінде власну справу.

Йде собі та й бачить ліс з незвичайними деревами. «Його ще не торкалася жодна людина», — подумав він і вирішив тут оселитися. Розклав намет – та такий великий, як будинок. Для цього зрубав дерево й зібрав з нього гілля й насіння. Потім збудував будинок. Тваринки збіглися й почали йому дошкуляти. Парубок нарешті зрозумів, що не повинен нищити ліси. Так і зробив.

Аж ось приїхали його брати, які не дорожили природою. Для них мали сенс лише гроші. І почали вони вирубувати дерева. Юнак благав, але брати його не слухали. Зрештою вони перетягли й хлопця на свій бік. Цілий ліс вирубали – і звірі пішли звідти. Однак пообіцяли повернутися, якщо парубок відновить ліс.

Багато років по тому неподалік поставили стіну, а за нею збудували сучасне місто із хмарочосами та летючим транспортом. У тому місті не було жодного дерева чи травинки. Були лише земля з металопластиковим покриттям і дерева на батарейках. А мер міста продавав порожні пластикові пляшки і казав, що там є повітря. Це він запозичив з колись відомого мультика.

Мер зумисне не випускав людей за стіну. Але один допитливий хлопчик проліз під стіною і пішов далі. Скрізь пахло зле через велику купу відходів. Не було жодного дерева. Земля була чорна. Нарешті хлопчик знайшов будинок, де жив той парубок. Щоправда, парубок на той час був уже дуже старим. Він розпитав хлопчика про життя у місті. Потім дід дав йому колись зібране насіння й сказав:

— Це насіння дерев, які я необачно зрубав. Ти маєш посадити їх.

Далі він розповів, як це зробити.

Хлопець повернувся додому й поклав насіння у склянку з водою. Згодом воно проросло. Тоді разом зі своїми друзями продовжав у центрі міста дірку аж до справжньої землі.

Цю справу спробував зупинити мер, почавши переконувати людей, що від дерев буде багато сміття.

Але містяни не погодилися і посадили ще більше дерев. Мера усунули від влади й поставили замість нього цього хлопця.

Старий дід теж посадив цілий ліс, і до нього із вдячністю повернулися звірі.

Wi-Fi, нашу бджілку не лякай!

Алла Чобан

Історія йерша. Маріуся захворіла

Кілька тижнів Святник залюбки грався зі своїми друзями. Та одного дня хлоп'я немов підмінили. Ще зранку він вийшов у сад, вмоствився під старим горіхом із якимсь ящичком з екраном і мовчки почав клацати по

ньому своїми маленькими пальчиками.

— Привіт, малюче! Що це в тебе? — поцікавився Мурашка.

— Це планшет! — з гордістю сказав хлопчик. — Я на ньому граю. А ти йди та знайди когось іншого для розваг.

Від цих слів Мурашка на мить завмер. Він не міг повірити, що його друг таке сказав. Ще раз уважно подивився на хлопчика, але той ні на мить не відривався від планшета. Похнюпившись, Мурашка пішов геть.

pustunchik.ua

Та невдовзі його перепинив захеканий Кріт.

— Мурашко, як добре, що я тебе зустрів! Там, на квіточці, плаче бджілка Мартуся. Біжімо до неї! Мабуть, їй потрібна допомога!

— Але що сталося?

Кріт лише знизав плечима й мовив:

— Краще не гаймо часу!

Мурашка миттю забув про свою образу й разом з Кротом поспішив до кущика алісуму. Це була улюблена рослинка бджілки. Але сьогодні маленька трудівниця ледь поралася біля квітів. Раз по раз вона хапалася за голівку й щоразу гірко схлипувала. Щось заважало їй збирати пилок з квіточок. Він все частіше випадав з крихітних лапок. Бджілка спробувала злетіти, та де там. Вона могла лише повзати поміж квіточок і листочків. Сил у неї ставало все менше. Зненацька вона зомліла й упала на землю.

— Бідолашна Мартуся! — вигукнув Кріт.

Історія друга. Як бджілку лікували

Мурашка миттю опинився поруч із бджілкою й почав її оглядати. Він поклав Мартусі на голівку шматочок листочка мати-й-мачухи, а ще одним почав безупинно махати, немов віялом. Кріт тим часом із подорожника змайстрував величезну парасольку й укривав під нею Мартусю від сонечка.

Минув якийсь час. Бджілка прийшла до тями, відкрила очка, посміхнулася своїм рятівникам, але, поглянувши на сонечко, зойкнула:

— Ой, мені вже час повертатися додому!

Мартуся спробувала злетіти, та знову спіткала її невдача. Здавалося, якісь невидимі сили прикували бідолашну до землі.

— Що ж це коїться з моїми крильцями? Чому я не можу поворушити ними? Я ж завжди була вправною льотчицею, — ледь чутно промовила вона й гірко заплакала.

— Заспокойся, Мартусю! Можливо, ти втомилася, — спробував втішити її Мурашка. — Здається, тобі треба відпочити, а завтра все буде добре.

— Але я не можу залишитися тут до завтра. Ще до заходу сонця мені потрібно принести у вулик зібраний нектар. Це мій обов'язок!

Бджілка ще раз змахнула крильцями, трішечки піднялася над землею й знову впала.

— Таки щось недобре коїться з нашою Мартусею, — ледь чутно мовив Кріт. — Її треба полікувати.

— І неодмінно треба знайти якийсь дах для неї на ніч. Раптом піде дощик, бідолаха змокне та застудиться, — непокоївся Мурашка.

— Я пропоную перенести її до моєї нірки. Там тепло, затишно. Жодний дощик не завдасть їй нових проблем. І чаї лікувальні в мене є...

Так і зробили. Друзі цілу ніч не відходили від бджілки. Вони прикладали компреси до її голівки, гладили крильця та масажували лапки. Нарешті, після п'ятого горнятка цілющого чаю Мартуся заснула.

Уранці бджілка почувалася значно краще, навіть жасминово-медового узвару попросила. Однак невдовзі їй знову стало зле. Знову в неї тремтіли лапки, й щось кололо крильця. Вона знову скаржилася на головний біль.

pustunchik.ua

— Що ж це коїться? — стривожено запитав Мурашка.

— Стривай, а може, це все через той планшет, що тепер є у Святика? — міркував Кріт.

— Та що поганого може в ньому бути? Здається, це хороша річ.

— Знаєш, я якось чув від друзів, що на ньому можна грати в різні ігри.

— І я про це чув. І що ж у цьому поганого?

— А ось що. Коли це онлайн ігри, то потрібно, щоб планшет працював від якихось хвиль. Здається, то зветься Wi-Fi.

— Так, і я про них чув!

— Але ці хвилі небезпечні для бджіл!

— Отакої! — сумно мовив Мурашка. — Тоді зробимо так. Я біжу в сад. Якщо там буде Святик, спробую розпитати його про все.

— Та чи захоче він розмовляти з тобою? — запитав Кріт. — Ти ж сам казав, що хлопчик не відривається від своєї нової іграшки.

— Так, не відривається, — сумно погодився Мурашка. — Але я щось вигадую. Ми маємо зупинити цього екомонстрика! Мабуть, ти маєш рацію, і є зв'язок між недугою нашої бджілки та планшетом Святика. Тебе ж, Кроте, прошу ні на секунду не відходити від Мартусі.

— Гарзд, — пообіцяв друг.

Довго шукати хлопчика не довелося. Мурашка, вибравшись з кротячої нори, обминув лише кілька кущиків троянд, вийшов на стежку й одразу побачив під горіхом Святика. Хлопчик знову сидів з планшетом у руках.

Комашка привітався й спробував поговорити з малюком. Але той знову лише буркнув з-під носика:

— Привіт! І не заважай.

— А я й не збираюся тобі заважати. Мені бджілку треба рятувати. І здається, від тебе та твого ящика!

Мурашка швидко забрався на планшет і почав по ньому бігати й тупцювати. Він

сподівався, що зможе вимкнути нову іграшку хлопчика. Та де там! Планшет був досить великим. Ще й хлопчик почав ганяти комашку:

— Забирайся геть! Не заважай!

— Ах, так! Тоді я вкушу тебе! — вигукнув Мурашка та вчепився хлопчикові в палець.

— Ти що? — невдоволено зморщив носика Святик. — Зупинися! Краще скажи, чому ти сьогодні такий лихий.

— Ні! Не зупинюся! Відчеплюся лише тоді, коли ти вимкнеш свій планшет.

Нарешті хлопчик виконав прохання Мурашки.

— Так ось, малюче, скажи, для чого тобі планшет?

— Гратися, — відповів хлопчик.

— Ми з Кротом так і думали. І ти граєш в онлайн ігри?

— Так, — підтвердив Святик.

— І знову Кріт правий. Та ти... Ти... Ти справжній монстрик! Ні, ще гірше! Ти — екомонстрик!

— Ні, зовсім я не монстрик, — образився хлопчик. — Колись Аквочка так казала, тепер ти...

— А хто ж ти?

— Я просто малюк.

— Гарзд, малюк! Але невже ти не знаєш, що для твоїх ігор потрібен Wi-Fi?

Святик це знав і кивнув головою.

— Ось, ось! І тобі не соромно? — дорікнув йому Мурашка. — Це ж невидимі хвилі Wi-Fi прикували нашу Мартусю до ліжка!

— Ой, але це я не знав. Чесно! Ще й гра була дуже захоплива! От я й не міг відірватися, — зізнався Святик і розгублено подивився на Мурашку.

*Історія третя. Як Святик
не став чарівником*

Минув якийсь час. Бджілці стало краще.

pustunchik.ua

Кріт допоміг їй вибратися з нірки. Підійшовши до хлопчика, Мартуся запропонувала стати її помічником:

— Святику, останнім часом я мало пра-цювала. Будь ласка, допоможи мені.

— Добре! Та що треба робити? — поцікавився малюк.

— Незабаром усе побачиш. Мурашко, будь ласка, зроби Святика маленьким, — попросила Мартуся.

— Легко! — мовив комахка і почав терти ніжкою по ніжці, щось шепочучи своєю мовою.

Вже за мить Святик став крихітним. Бджілка нахилила крильце, і хлопчик забрався їй на спину. Потім почулося веселе дзижчання, крильця затріпотіли швидко-швидко, й маленькі мандрівники полетіли до вишні. Ще здалеку було видно вкрите цвітом дерево.

Сівши на гілочку, бджілка мовила:

— Поки цвіте вишенька, її квіти слід запилити. Тоді влітку у вашому садку будуть вишні.

— Стривай, Мартусю, то ти не тільки мед умієш робити?

— Так! Я така!!! І мед, і плоди дарую людям.

Потім бджілка разом із хлопчиком забралася в одну з квіточок і почала пояснювати:

— Малюче, уважно слухай та дивися! У кожній квіточці є тичинка, а на ній — чарівний порошок-пилочок. Саме він перетворить квіточку на вишню.

— Тобто, ми будемо чарівниками? — поцікавився хлопчик.

— Саме так! Зараз я розкрию тобі таємницю наших чар. Нам треба перенести пилок з однієї квіточки на іншу. Там знайти маточку: вона розташована посередині квіточки. На ній треба залишити пилок. Так роблять усі бджоли-чарівниці.

— Як усе просто! Гадаю, я теж зможу бути чарівником. От тільки куди мені збирати пилок? — запитав хлопчик. — У мене немає з собою жодної посудинки. Хіба що у жменьку?

— Я роблю це своїми пухнастими лапками. Пилок сам до них приліпає. А от як ти це робитимеш, треба подумати. Може, спробуєш потрусити квіточку?

— І що буде? — здивувався Святик.

— Не питай, а роби!

Хлопчик послухався бджілку і так сильно потрусив квіточку, що сам укрився пилком.

— Малюче, ось ти й зібрав пилок! Руденький від маківки до п'ят! Бачив би ти себе зараз! — сміялася Мартуся.

Святик також засміявся, й так гучно, що пилок полетів у різні сторони. Та вже за мить малюк почав чхати. Раз, удруге, втретє...

— Ой! А це мені вже не подобається, — стривожилася бджілка. — Здається, в тебе алергія на пилок. Бачу, моє прохання про допомогу було невдалим. Мабуть, треба припинити це.

— Мартусю, не хвилюйся! Я лише ще раз чхну й буду тобі допомагати.

Святик перебрався на сусідню квіточку і так її потрусив, що знову почав чхати. Ще й сльози на очах з'явилися.

— Ой-ой! — далі непокоїлася бджілка. — Малюче, тебе терміново треба евакуювати й почати невідкладне лікування. Добре було б, коли б Кріт і Мурашка змогли й тобі допомогти. Вони мають чарівні чаї та мазі.

Мартуся й Святик негайно покинули вишню. Дорогою хлопчик весь час чхав. Бджілка навіть побоювалася, що загубить його під час польоту. Не легко втримати рівновагу, коли на спині

pustunchik.ua

такий пасажир!

Попри всі труднощі, вона успішно довезла Святика й дуже зраділа, побачивши в саду Крота й Мурашку. Вони саме готували репортаж про щойно розквітлу трояндочку для вечірніх новин. Кріт нюхав квіточку, а Мурашка заміряв її пелюстку.

— Агов! — ще з вишини задзижчала бджілка. — Допоможіть! У нас нова проблема.

— Що цього разу сталося? — запитав Мурашка.

— Ось, дивіться, — відповіла Мартуся, вказуючи на Святика. Хлопчик, не спиняючись, чихав і витирав сльози.

— Що ж, спробуємо і його полікувати, — мовив Мурашка. — Кроте, чи є ще в тебе цілющі чаї?

— Звичайно!

Чорний друг швиденько приніс з дому глечик чаю та почав напувати ним малюка.

Історія четвёрта. Чому образився Мурашка?

Суперчаї допомогли, Святикові стало краще, і він сказав:

— Мартусю, обіцяю: більше мій Wi-Fi не лякатиме тебе. Я ж не екомонстрик! Ліпше я з друзями гратимуся.

— З друзями? — із сумом перепитав Мурашка. — Тоді я пішов звідси.

— Але чому? — розгубився хлопчик.

— А ти не здогадуєшся? — здивувався Кріт і захитав головою.

— Пригадай, що ти вчора наговорив Мурашці.

— Що ж я таке сказав, що він збирається йти геть?

— Так і сказав: «Іди геть!» — нагадав Кріт.

— Я таке сказав? От халепа! Що ж робити? — розгубився хлопчик.

— А ти не знаєш? Ну й малеча нині пішла! Як грати на планшеті, це вони знають, а як вибачатися, їх треба вчити! Хутко наздоганяй Мурашку і вибачайся!

Незабаром друзі знову гралися в саду, а бджілка майже до самісінького вечора дзижчала коло вишні.

У Лісовій Академії Чистоти

Алла Чобан

Частина перша. Зустріч з професором

За літо Святик підріс і став ще розумнішим. Його ековідкриття відбувалися щодня. Якось разом із батьками він пішов до лісу, що розкинувся одразу за містом на височенькій горі.

— Хі-хі! Нас зірви! — гукали ягідки ожини.

— Хі-хі! Грибочків повно у траві! — вихвалялися смарагдові ялини.

— І ягідки зірву! — радів малюк. — І грибочки під ялинкою зберу!

Усі лісові знахідки дуже сподобалися хлопчику. Ягідки були смачними, хоча й пофарбували у фіолетове його пальчики, щічки та губи. А маленький кошик Святика дуже швидко наповнився грибочками у блискучих беретиках.

Зненацька перед хлопчиком постав Мурашка в гумових рукавичках:

— Вітаю, мій маленький друже!

— Добридень! — чемно відповів Святик, згадавши всі бабусині уроки ввічливості. — Ой, здається, ми вже зустрічалися у мене в саду.

— Ні-ні! Там ти бачився з моїм братом. А я в лісі живу і вже дуже давно працюю професором в Академії Чистоти.

Хто такий «професор», малюк не знав, але про всяк випадок чемно мовив:

— Дуже приємно познайомитися з Вами.

— Я хочу дещо тобі показати. Звісно, якщо тобі цікаво.

— Звісно, що цікаво! — зрадів хлопчик.

— Тоді вперед! — посміхнувся Мурашка.

Спочатку нічого особливого не було: Святик і його новий знайомий, як і раніше, збирали ягоди та гриби. Але раптом малюк перечепився за старий пеньок й упав.

— Отакої! — незадоволено мовив хлопчик, проте вже за кілька секунд вигукнув: — Ой! На цьому пеньку сила-силенна грибочків! А де мій кошик?

— Стривай, Святику! Не поспішай! Сьогодні вранці я доручив цим грибам дуже відповідальне завдання.

— Завдання? — здивувався малюк.

— Саме так! Вони мають ліквідувати пеньок, щоби більше ніхто не зашпортувався.

Хлопчик з цікавістю подивився на Мурашку, а той вів далі:

— Дозвольте вас познайомити.

Лісовий професор швидко забрався на пеньок, підбіг до величезної грибної родини й усміхнено привітався з усіма. У відповідь один з грибів мовив:

— Пане професоре! Святику! Вас вітає армія осінніх опеньків та її генерал. Справу ліквідації старого пня розпочато!

— Чудово! Коли очікувати результат?

— За моїми підрахунками, через кілька років! — упевнено відповів грибний генерал.

— Так довго? — здивувався Святик. — Оце так справи! Та невже гриби так довго живуть?

— Запам'ятай, малюче: грибна армія непереможна! —

гордо мовив генерал. — Наступного року за цю доволі складну справу візьмуться наші послідовники! Врешті-решт ми упораємося з цим пеньком!

— Молодці! — радів професор Мурашка. — Бажаю успіху!

Потім він попрощався із грибним генералом і швидко-швидко побіг далі.

Частина друга. Куди зникає стара трава?

— Пане професоре! Стривайте! Не поспішайте так! Я хочу щось у Вас запитати, — гукав захеканий хлопчик.

— Слухаю тебе, мій юний друже! — мовив Мурашка, нарешті зупинившись під кремезним дубом.

— Скажіть, будь ласка, куди зникають старе листя й трава? Зараз їх багато-пребагато, а навесні ліс буде вже у нових барвах. Як це відбувається?

— Спробуй сам відповісти на своє запитання, — примружившись, запропонував професор.

— Так... Думай, Святику, думай! — спонукав себе хлопчик. — Отже, якщо в лісі чисто, то має бути хтось, хто це робить. Чи не так?

— Саме так! — зрадів учитель. — У лісі є ціла армія санітарів. Саме вони прибирають і травичку, і листя.

— А де вони? Я нікого не бачу, — зізнався хлопчик.

— Бо вони крихітні, а звать їх мікроорганізмами.

— Що? Знову мікроорганізми? — здивувався Святик. — Але про них мені вже говорила Краплинка, коли пояснювала, хто робить чистою водичку в річці та в струмочку.

— Чудово! Бачу, ти гарний учень, якщо пам'ятаєш її науку. У лісі теж є свої мікроорганізми. Чисто має бути скрізь! І в річці, і в лісі, і в тебе вдома! Чи не так?

Святик не заперечував, а професор тим часом продовжив свою розповідь:

— Наші санітари не тільки прибирають ліс. Вони роблять з опалого листя та пожовклої травички дуже потрібні рослинам добрива. Відтак дерева, кущики й травичка зростають гарними та

здоровими.

— Отже, ваші санітари — не зовсім двірники?

— Цікаво, цікаво... І хто ж вони? — запитав професор.

— Вони... О! Вони справжні хіміки! — радісно вигукнув Святик.

— Можна й так про них сказати!

— От тільки де вони цього навчилися? — здивувався Святик.

— В якому університеті?

— Як це — де? У Лісовій Академії Чистоти! Наші випускники чудово працюють! Вони перетворюють лісові відходи на доходи! Тому ми й процвітаємо!

Частина третя. Обережно: екомонстрики!

— Пане професоре, а чи не могли б ваші санітари допомогти й нам, людям? — поцікавився Святик. — Часто так брудно буває, що не лише гуляти не хочеться, а навіть дихати не виходить.

— Цікавезне питання! Тримай п'ять! — вигукнув професор і торкнувся Святикової долоньки. — Знай, наші санітари можуть багато хорошого зробити! Головне, щоб люди мали бажання! Там де воно є, випускники нашої Академії успішно працюють. Я можу назвати не один десяток країн, із якими ми співпрацюємо! І там чисто-пречисто!

Останні слова професор Мурашка вимовив з особливою гордістю.

— А чому ваші працюючі санітари діють не в усіх містах? — далі розпитував Святик.

— Бо не всі люди цінують чистоту й своє здоров'я. Гадаю, що деяким мерам уже давно слід відвідати нашу Академію. Та й звичайним людям не завадить побувати в нас. Я багато чого корисного розказав би й показав. Та в першу чергу нагадав би, що в людей є відходи, з якими нашим санітарам важко впоратися. Через цей бруд у природи багато бід! — із болем мовив професор Мурашка й обурено стиснув лапки.

— Ой, це Ви кажете про скляні та пластикові пляшки? Чи не

так?

Професор кивнув на знак згоди й запитав:

— От навіщо їх викидати, де заманеться? Здайте їх на перероблення – матимете нові пляшки й трохи грошенят. А так ми маємо з ними клопіт. От чи знаєш ти, Святику, що пляшки можуть призвести до пожежі в лісі?

— Навіть пластикові? — здивувався Святик.

— Так! Будь-яка склянка чи пляшка разом із промінчиками сонечка може спричинити займання, а там і до пожежі не довго. А які небезпечні ваші полімерні торбинки! Добре, що ви їх нарешті заборонили. У нас і без того дуже багато сміття. Ти навіть не уявляєш, як усе захаращено через ці торбинки та пляшки, — обурювався далі професор Мурашка.

— Та, ні, уявляю. Я бачу їх скрізь: і на узбіччі доріг, і на річці, і в горах.

— Ось-ось! Це все від ваших екомонстрів!

Професор зробив паузу, трішки заспокоївся й казав далі:

— На жаль, наші санітари навіть папір та металеві пляшки не одразу можуть прибрати після людей. Ви прийшли, насмітили і пішли. А у нас потім проблеми! Знав би ти, як легко таким сміттям поранитися! От у мене є кілька шрамів на лівій лапці. Це колись я впав з травинки на бляшанку. Рани були дуже глибокі, довго загоювалися. Кілька місяців потім я шкутильгав на милицях. А це не надто зручно, повір мені!

Святик ледь устиг поглянути на шрами професора, як той повів мову далі:

— А скільки нерозумних пташенят наїдаються вашими відходами? Щоразу на лекціях кажу їм, щоби були пильними. Однак не всі чують мене. Потім мами-пташки мають мороку з такими діточками. Та найприкріше, що деякі пташенята помирають від вашого сміття.

— Ой! — лише встиг вимовити переляканий Святик.

— Більш того, і вам треба бути обережними з грибочками та ягідками, які вирости поблизу смітників. Не можна їх збирати! —

наголосив професор Мурашка.

— Добре, я запам'ятав це! Та я ніяк не можу зрозуміти, чому такого сміття скрізь багато? Невже важко не викидати його у лісі чи на річці? Терміново треба щось придумати!

— Та хіба щось можна вигадати проти ваших нечупар? Вони справжні екомонстрики! — обурювався професор Мурашка. — Здається, їх ніщо не зупинить!

— Ні! Має бути вихід! Стривайте! Пропоную видати закон «Хто прибирає, той у лісі відпочиває!»

— Ага! А в мене є поправка до твого закону: «Хто не прибирає, той на смітнику відпочиває!» — додав професор і поспішив у своїх справах.

А Святик подумав: «Може, Мурашка має рацію, і саме його поправка напоумить людей? Варто лише уявити пікнік на горі сміття».

Зміст

Витоки створення нашої книги	3
Алла Чобан. Лего-Павучок і Їжачок	4
Наталя Кузик. Морська школа	13
Анастасія Гунько. Гелікоптер	17
Євген Гурський, Олександр Топольницький, Іван Фонарюк Еколандія проти Брудограду	21
Заріночка Романюк. Хлоп'яче ім'я	25
Оля Сенічак. Незвичайний скарб піратів	26
Володимир Кифяк. Найбільше багатство – сім'я	27
Сашко Бужора. Лісовичок	28
Назарій Мокрієнко. Чарівна ніч	30
Тарас Ластівка. Вибір	31
Діаночка Краус. Чарівна хатинка	33
Надійка Хромюк. Лісова гостя	34
Діаночка Кравчук. Казка про Білочку та Зайчика	35
Поліночка Іваницька. Мадагаскар	36
Яночка Зінич. Лисичка та Зайчик	37
Ярема Іванов. Скарби для піратів	38
Христинка Тесліцька. Два Лебеді	39
Андрій Візнюк. Барні та Вінні	40
Володимир Беднарський. Лелека та Гава	40
Денис Медвідь. Пошуки скарбів	42
Кіріл Шалар. Михасик і Сомик	44
Соломія Нацюк. Добре серце	45
Олександра Шелест. Ляльковий будиночок	47
Варвара Боднар. Котик і слоненятко	49
Олександра Садогурська. Горобчик і Сова	50
Іван Лунгу. Казка про двох братів	52
Єлизавета Грозінська. Бездомний пес	53
Дмитрик Пухальський. Невгамовний Петрик	53
Катерина Бурлака. Лисиччина хитрість	54
Алла Чобан. Святик та Аквочка	55
Олександра Росоха. Місто Еко та цариця Природа	63
Діана Грябан. Історія Містера Батарейки	66
Андрій Гречанюк. Ефект метелика Івана Пулюя	68
Владислав Гнатюк. Залиште нам квіти, щоб ми пам'ятали фіалку живу	70
Олександр Тодоріко. Як до чоловіка повернулися звірі	72
Алла Чобан. Wi-Fi, нашу бджілку не лякай!	73
Алла Чобан. У Лісовій Академії Чистоти	81

Літературно-художнє видання

Автор ідеї та укладач – Алла Чобан

У пошуках екомонстрів

Збірка казок

Для дітей дошкільного
та молодшого шкільного віку

За сприяння благодійного фонду «Кращим Бути»

Відповідальний за випуск В.М. Кіндій
Технічний редактор В.Й. Петрушко
Літературний редактор Лариса Хомич
Художнє оформлення та дизайн В.І. Разумової
Верстка В.І. Разумова
Обкладинка Івана Осетрова

Формат 70x100/16
Обл.-вид. арк. 12,51. Умовн. друк. арк. 7,15
Наклад 300 прим. Зам. 62

Видавничо-інформаційний центр “Місто”
Україна, 58005, м. Чернівці, вул. Головна, 173-а,
тел.: +38 (0372) 585-312

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців,
виготовлювачів та розповсюджувачів книжкової продукції
серія ДК № 617 від 02.10.2001 року

Друк ПП Глібка О.В.
тел. +38 (0372) 58 - 54 - 54

Беднарський Володимир

Іванов Ярема

Садогурська Олександра

Ластівка Тарас

Балацко Ростислав

Боднар Варвара

Лунгу Іван

Глинський Сергій

Драгінда Вікторія

Медвідь Денис

Романюк Заріна

Бурлака Катерина

Дворські

Шалар Кіріл

Глинський Сергій

Іваницька Поліна

www.pustunchik.ua

Шелест Олександр

Бужора Олександр

Кифяк Володимир

Зінич Яна

Осетров Іван

Сеничак Ольга

Єфтемій Аніта

Єфтемій Уляна

